

USTAWA
z dnia 2013 r.

o zawodzie fizjoterapeuty¹⁾

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady:

- 1) wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
- 2) uzyskiwania prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
- 3) kształcenia podyplomowego fizjoterapeuty;
- 4) odpowiedzialności zawodowej fizjoterapeutów.

Art. 2.

Zawód fizjoterapeuty jest samodzielnym zawodem medycznym.

Rozdział 2
Zasady wykonywania zawodu

Art. 3.

PROPOZYCJA POLSKIEGO TOWARZYSTWA FIZJOTERAPII

1. Wprowadza się szczegółowy wykaz czynności zawodowych fizjoterapeuty w ramach poszczególnych zadań zawodowych i odpowiadający im poziom wykształcenia niezbędny do ich wykonywania określony w ramach wymagań kwalifikacyjnych niezbędnych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

2. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł licencjata albo technika fizjoterapii przed 1 stycznia 2004 r. jest uprawniony do wykonywania następujących zadań:

- 1) wykonywanie zabiegów fizjoterapeutycznych i metod fizjoterapeutycznych, na zlecenie lekarza specjalisty lub fizjoterapeuty, który uzyskał tytuł magistra i ukończył specjalizację z zakresu fizjoterapii;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawę z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia.

- 2) dokonywanie wpisów w dokumentacji medycznej postępowania fizjoterapeutycznego, potwierdzających wykonanie zabiegów;
- 3) planowanie przeprowadzenia ustalonego zabiegu fizjoterapeutycznego w danej jednostce chorobowej, dysfunkcji lub zaburzeniu czynnościowym, w oparciu o rozpoznanie lekarskie, badanie fizjoterapeutyczne oraz ustalony i zatwierdzony program terapii;
- 4) organizacji miejsca zabiegowego;
- 5) kierowanie zespołem techników fizjoterapii i techników masażyстів biorących udział w postępowaniu fizjoterapeutycznym, po 10 latach udokumentowanej pracy zawodowej;
- 6) współdziałanie z całym zespołem terapeutycznym biorącym udział w procesie leczenia;
- 7) współpraca z rodziną lub opiekunami prawnymi pacjenta oraz środowiskiem, w którym przebywa pacjent;
- 8) uczestniczenie w procesie doskonalenia zawodowego.

3. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł magistra, jest uprawniony do wykonywania czynności zawodowych przewidzianych w ust. 2, a ponadto do wykonywania następujących zadań:

- 1) przeprowadzenie badania fizjoterapeutycznego w celu ustalenia diagnozy funkcjonalnej u pacjenta z rozpoznaniem lekarskim;
- 2) planowanie po 3 latach udokumentowanej pracy zawodowej, przebiegu fizjoterapii w danej jednostce chorobowej, dysfunkcji lub zaburzeniu czynnościowym, w oparciu o rozpoznanie lekarskie i badanie fizjoterapeutyczne;
- 3) wykonywanie lub po 5 latach udokumentowanej pracy zawodowej, nadzоровanie wykonania zabiegów fizjoterapeutycznych i metod fizjoterapeutycznych w oparciu o rozpoznanie lekarskie i badanie fizjoterapeutyczne;
- 4) prowadzenie dokumentacji medycznej postępowania fizjoterapeutycznego zawierającego rozpoznanie, przebieg leczenia i badanie końcowe;
- 5) planowanie programów w celu podtrzymania i utrwalenia efektów postępowania fizjoterapeutycznego oraz zapobiegania niepełnosprawności;
- 6) przeprowadzanie terapii zajęciowej;
- 7) przeprowadzanie badań kontrolujących przebieg fizjoterapii i oceniających efektywność postępowania fizjoterapeutycznego;
- 8) opracowanie szczegółowych kart badań specyficznych dla różnych jednostek chorobowych i kart informatycznych o przebiegu fizjoterapii;
- 9) opracowanie sposobu i czasu stosowania zaopatrzenia ortopedycznego i grodków pomocniczych;
- 10) opracowanie programów z zakresu profilaktyki schorzeń;
- 11) udział w konsyliach u chorych wymagających fizjoterapii;
- 11) kierowanie zespołem licencjatów Fizjoterapii biorących udział w postępowaniu fizjoterapeutycznym, po 5 latach dokumentowanej pracy zawodowej;
- 12) współpraca z organizacjami rządowymi i społecznymi w zakresie zachowań prozdrowotnych;
- 13) uczestniczenie w procesie doskonalenia zawodowego i badań naukowych.

4. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł magistra i ukończył specjalizację z zakresu rehabilitacji ruchowej bądź fizjoterapii, jest uprawniony do wykonywania czynności zawodowych określonych w ust. 2 i 3, a ponadto bez diagnozy i zlecenia lekarza jest uprawniony do wykonywania następujących zadań:

- 1) przeprowadzenie badania fizjoterapeutycznego w celu ustalenia diagnozy funkcjonalnej;
- 2) zlecenie i zmiana zabiegów fizjoterapeutycznych i metod fizjoterapeutycznych w oparciu o badania fizjoterapeutyczne;
- 3) wydawanie opinii odnośnie wyników badania funkcjonalnego oraz przebiegu postępowania fizjoterapeutycznego;
- 4) wydawania opinii dla potrzeb określenia stopnia niepełnosprawności;
- 5) zlecenie zaopatrzenia ortopedycznego i środków pomocniczych;
- 6) zlecenie programów w celu podtrzymania i utrwalenia efektów postępowania fizjoterapeutycznego oraz zapobieganiu niepełnosprawności;
- 7) planowanie i zlecenie szczegółowego przebiegu Fizjoterapii w danej jednostce chorobowej, dysfunkcji lub zaburzeniu czynnościowym;
- 8) planowanie i zlecenie badań kontrolujących przebieg fizjoterapii i oceniających efektywność postępowania fizjoterapeutycznego;
- 9) opracowanie i zlecenie zastosowania szczegółowych kart badań specyficznych dla różnych jednostek chorobowych i kart informatycznych o przebiegu fizjoterapii;
- 10) zlecenie zaopatrzenia ortopedycznego i środków pomocniczych;
- 11) opracowanie, zlecenie i nadzorowanie programu terapii zajęciowej, adaptacji do nowych warunków życia oraz wybór przekwalifikowania zawodowego chorego;
- 12) opracowanie i zlecenie wykonania programów z zakresu profilaktyki schorzeń;
- 13) kierowanie zespołem biorącym udział w postępowaniu fizjoterapeutycznym lub rehabilitacyjnym;
- 14) kierowanie pacjenta na konsultacje do lekarzy specjalistów oraz badania dla określenia diagnozy funkcjonalnej;
- 15) kierowanie placówką ochrony zdrowia, lub jej jednostkami.

Art. 3.

PROPOZYCJA FIZJOTERAPII POLSKIEJ

1. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł licencjata uprawniony jest do wykonywania następujących zadań:

- 1) przeprowadzenie oceny fizjoterapeutycznej w celu ustalenia diagnozy funkcjonalnej - na podstawie skierowania od lekarza lub specjalisty fizjoterapii;
- 2) planowanie i wykonywanie zabiegów fizjoterapeutycznych, w tym masażu oraz stosowanie metod fizjoterapeutycznych - na podstawie skierowania od lekarza lub specjalisty fizjoterapii;
- 3) prowadzenie działalności profilaktycznej polegającej na popularyzowaniu zachowań prozdrowotnych oraz kształtowaniu i podtrzymywaniu sprawności i wydolności osób w różnym wieku - bez skierowania;
- 4) prowadzenie edukacji zdrowotnej w zakresie zdrowego stylu życia, zapobiegania chorobom, urazom i wypadkom – bez skierowania;
- 5) nauczanie pacjentów posługiwania się przedmiotami zaopatrzenia ortopedycznego i środkami pomocniczymi wykonywanymi seryjnie;
- 6) wystawianie opinii na temat stanu funkcji ciała w zakresie narządu ruchu, aktywności i uczestnictwa;
- 7) prowadzenie dokumentacji medycznej;

- 8) doskonalenie zawodowe w różnych rodzajach kształcenia podyplomowego;
- 9) współpraca z organizacjami rządowymi i społecznymi;
- 10) kierowanie zespołem terapeutycznym po minimum pięcioletnim udokumentowanym stażu pracy.

2. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł licencjata i udokumentował minimum 5-letni staż kliniczny lub uzyskał tytuł magistra i udokumentował minimum 3-letni staż kliniczny jest uprawniony do wykonywania zadań określonych w ust. 1, a ponadto do:

- 1) przeprowadzenia oceny fizjoterapeutycznej w celu ustalenia diagnozy funkcjonalnej – bez skierowania;
- 2) planowania i wykonywania zabiegów oraz stosowania metod fizjoterapeutycznych – bez skierowania;
- 3) wystawiania zaświadczeń i opinii na temat stanu funkcji ciała w zakresie narządu ruchu, aktywności i uczestnictwa oraz związanych z tym możliwości i ograniczeń w wykonywaniu czynności życiowych;
- 4) dobierania i dostosowywania do potrzeb pacjenta wyrobów medycznych będących przedmiotami zaopatrzenia ortopedycznego oraz środkami pomocniczymi wykonywanymi na zamówienie oraz metodami produkcji indywidualnej lub seryjnej;
- 5) opracowywania sposobu wykonania i ustalania czasu stosowania przedmiotów zaopatrzenia ortopedycznego i środków pomocniczych;
- 6) nauczania pacjentów posługiwania się przedmiotami zaopatrzenia ortopedycznego i środkami pomocniczymi wykonywanymi na zamówienie lub metodami produkcji indywidualnej lub seryjnej;
- 7) planowania programów w celu podtrzymania i utrwalenia efektów postępowania fizjoterapeutycznego oraz zapobiegania niepełnosprawności;
- 8) wykonania badań przesiewowych w zakresie fizjoterapii oraz kierowanie do lekarzy;
- 9) prowadzenia badań naukowych;
- 10) kierowania zespołem terapeutycznym po minimum trzyletnim udokumentowanym stażu pracy.

3. Fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii jest uprawniony do wykonywania zadań określonych w ust. 1, a ponadto do:

- 1) wystawiania skierowania na fizjoterapię dla fizjoterapeutów z tytułem licencjata;
- 2) wystawiania zlecenia na wyroby medyczne będące przedmiotami zaopatrzenia ortopedycznego oraz środkami pomocniczymi wykonywanymi na zamówienie lub metodami produkcji indywidualnej lub seryjnej;
- 3) uczestniczenia w wykonaniu przedmiotów zaopatrzenia ortopedycznego i środków pomocniczych wykonywanych na zamówienie indywidualne;
- 4) wystawiania skierowania na konsultacje do lekarza odpowiedniej specjalności;
- 5) wystawiania skierowania na badania dodatkowe narządu ruchu.

Art. 4.

PROPOZYCJA POLSKIEGO TOWARZYSTWA FIZJOTERAPII

Do samodzielnej praktyki fizjoterapeutycznej w pełnym zakresie jest uprawniony fizjoterapeuta, który uzyskał tytuł magistra i ukończył specjalizację z zakresu fizjoterapii.

Art. 4.

PROPOZYCJA FIZJOTERAPII POLSKIEJ

Do prowadzenia samodzielnej praktyki fizjoterapeutycznej jest uprawniony fizjoterapeuta, który posiada:

- 1) dyplom, o którym mowa w art. 16 ust. 2, oraz
- 2) minimum 5-letnie doświadczenie zawodowe.

Art. 5.

1. Prawo posługiwania się tytułem zawodowym „fizjoterapeuta” przysługuje osobie posiadającej prawo wykonywania zawodu.
2. Tytuł, o którym mowa w ust. 1, podlega ochronie prawnej.
3. Fizjoterapeucie posiadającemu ukończone szkolenie specjalizacyjne przysługuje prawo posługiwania się tytułem zawodowym specjalisty w dziedzinie fizjoterapii.
4. Fizjoterapeucie posiadającemu ukończone szkolenie specjalizacyjne w określonej dziedzinie fizjoterapii przysługuje prawo posługiwania się tytułem zawodowym specjalisty w tej dziedzinie fizjoterapii.

Art. 6.

Obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tytułu zawodowego „fizjoterapeuta”, jeżeli posiada kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu fizjoterapeuty określone w ustawie.

Art. 7.

Fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnego tytułu określającego wykształcenie, uzyskanego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub jego skrótu.

Art. 8.

1. Fizjoterapeuta wykonuje zawód z należytą starannością, zgodnie z zasadami etyki zawodowej, poszanowaniem praw pacjenta, dbałością o jego bezpieczeństwo, wykorzystując wskazania aktualnej wiedzy medycznej.
2. Przy wykonywaniu zawodu fizjoterapeuta współpracuje z osobami wykonującymi inne zawody medyczne w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, Nr 149, poz. 887, Nr 174, poz. 1039 i Nr 185, poz. 1092).
3. W przypadku uzasadnionych wątpliwości odnoszących się do zleceń lekarza w zakresie fizjoterapii fizjoterapeuta ma prawo domagać się od lekarza, który wydał zlecenie, by uzasadnił potrzebę jego wykonania, a także odmowy wykonania określonego świadczenia. Odmowę wykonania świadczenia fizjoterapeuta uzasadnia w dokumentacji medycznej.

Art. 9.

1. Fizjoterapeuta nie może przekraczać swoich uprawnień przy wykonywaniu zadań służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu, profilaktyce i poprawie zdrowia oraz innych zadań wynikających z procesu leczenia.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy zwłoka w udzieleniu świadczenia mogłaby spowodować stan nagłego zagrożenia zdrowotnego.

Art. 10.

Fizjoterapeuta ma prawo wglądu do dokumentacji medycznej pacjenta oraz do uzyskania od podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r. poz. 159) pełnej informacji o stanie zdrowia pacjenta, rozpoznaniu, proponowanych metodach diagnostycznych, leczniczych, rehabilitacyjnych, zapobiegawczych i dających się przewidzieć następstwach podejmowanych działań, w zakresie niezbędnym do udzielanych przez siebie świadczeń zdrowotnych.

Art. 11.

1. Jeżeli osoba wykonująca zawód medyczny stwierdziła naruszenie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, jest obowiązana niezwłocznie przekazać swoje uwagi osobie naruszającej zasady wykonywania zawodu.
2. W przypadku gdy działanie, o którym mowa w ust. 1, okaże się nieskuteczne, a dalsze naruszanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty może prowadzić do zagrożenia życia lub zdrowia pacjenta, osoba wykonująca zawód medyczny niezwłocznie zawiadamia o tym Rzecznika Dyscyplinarnego.

Art. 12.

Fizjoterapeuta jest obowiązany:

- 1) informować pacjenta o jego prawach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta;
- 2) udzielić informacji pacjentowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu albo osobie bliskiej lub opiekunowi faktycznemu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Art. 13.

1. Fizjoterapeuta jest obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy:
 - 1) tak stanowią odrębne przepisy;
 - 2) zachowanie tajemnicy może stanowić niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia pacjenta lub innych osób;
 - 3) pacjent lub jego przedstawiciel ustawowy wyraża zgodę na ujawnienie tajemnicy;
 - 4) zachodzi potrzeba przekazania niezbędnych informacji o pacjencie związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych osobom uczestniczącym w udzielaniu tych świadczeń.
3. Fizjoterapeuta, z zastrzeżeniem sytuacji, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3, jest związany tajemnicą również po śmierci pacjenta.

Art. 14.

Fizjoterapeuta ma obowiązek prowadzenia i udostępniania dokumentacji medycznej na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Art. 15.

1. Fizjoterapeuta, który nie wykonuje zawodu łącznie przez okres dłuższy niż 5 lat w okresie ostatnich 6 lat, a zamierza podjąć jego wykonywanie, ma obowiązek odbyć trwające 6 miesięcy przeszkolenie pod nadzorem innej osoby uprawnionej do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, legitymującej się co najmniej 5-letnim doświadczeniem zawodowym, zwanej dalej „opiekunem”. Opiekuna wskazuje kierownik podmiotu, w którym odbywa się przeszkolenie.
2. Przeszkolenie trwa 6 miesięcy i powinno odbywać się w pełnym wymiarze czasu pracy. Jeżeli przeszkolenie odbywa się w niepełnym wymiarze czasu pracy, to ulega ono proporcjonalnemu wydłużeniu.
3. Przeszkolenie odbywa się na podstawie umowy o pracę na czas określony, umowy cywilnoprawnej, wolontariatu lub skierowania starosty, o którym mowa w art. 53 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.²⁾).
4. Fizjoterapeuta odbywający przeszkolenie jest obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, uzyskanych w związku z odbywaniem stażu, również po śmierci pacjenta.
5. Kierownik podmiotu, w którym nastąpiło zakończenie przeszkolenia, po zasięgnięciu opinii opiekuna, wydaje zaświadczenie potwierdzające odbycie tego przeszkolenia.
6. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, uwzględniając konieczność jednolitego i przejrzystego potwierdzania przeszkolenia.

Rozdział 3

Prawo wykonywania zawodu

Art. 16.

1. Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługuje osobie, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu fizjoterapeuty;
 - 3) wykazuje znajomość języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
 - 4) posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument, zwane dalej „dyplomem”:
 - a) potwierdzający kwalifikacje, o których mowa w ust. 2, lub
 - b) potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty uzyskane w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub w państwie członkowskim Europej-

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 70, 416, Nr 134, poz. 850, Nr 171, poz. 1056, Nr 216, poz. 1367 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 69, poz. 595, Nr 91, poz. 742, Nr 97, poz. 800, Nr 115, poz. 964, Nr 125, poz. 1035 i Nr 127, poz. 1052, Nr 161, poz. 1278 i Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146 i Nr 81, poz. 531.

skiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub

c) potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, wydany w państwie innym niż państwo wskazane w lit. a i b, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej;

5) złożyła z wynikiem pozytywnym Państwowy Egzamin Fizjoterapii.

2. Dyplomami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji są dyplomy wydane osobie, która:

1) rozpoczęła po dniu 31 grudnia 1997 r. studia wyższe na kierunku fizjoterapia zgodnie ze standardami kształcenia określonymi w odrębnych przepisach i uzyskała tytuł licencjata lub magistra na tym kierunku;

2) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe na kierunku rehabilitacja ruchowa i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku;

3) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe w Akademii Wychowania Fizycznego i uzyskała tytuł magistra oraz ukończyła specjalizację I lub II stopnia w dziedzinie rehabilitacji ruchowej;

4) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła w ramach studiów dwuletnią specjalizację z zakresu gimnastyki leczniczej lub rehabilitacji ruchowej potwierdzoną legitymacją instruktora rehabilitacji ruchowej lub gimnastyki leczniczej;

5) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła 3-miesięczny kurs specjalizacyjny z rehabilitacji zgodnie z przepisami Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu;

6) ukończyła przed dniem wejścia w życie ustawy szkołę policealną publiczną lub niepubliczną o uprawnieniach szkoły publicznej i uzyskała tytuł zawodowy technik fizjoterapii.

3. Standardy kształcenia dla kierunku fizjoterapia określają przepisy wydane na podstawie art. 9b ust. 1a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.³⁾).

4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie niezbędny do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, uwzględniając zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 4.

Art. 17.

1. Prawo wykonywania zawodu stwierdza, na wniosek osoby zainteresowanej, minister właściwy do spraw zdrowia.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia po przyjęciu wniosku niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 1 miesiąca od dnia jego złożenia, potwierdza otrzymanie wniosku oraz informuje wnioskodawcę o ewentualnych brakach, wzywając go do ich uzupełnienia.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 80, poz. 542, Nr 120, poz. 818, Nr 176, poz. 1238 i 1240 i Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, z 2009 r. Nr 68, poz. 584, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278 i Nr 202, poz. 1553, z 2010 r. Nr 57, poz. 359, Nr 75, poz. 471, Nr 96, poz. 620 i Nr 127, poz. 857 oraz z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 84, poz. 455, Nr 112, poz. 654, Nr 174, poz. 1039 i Nr 185, poz. 1092.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia stwierdza, w drodze decyzji, prawo wykonywania zawodu albo odmawia stwierdzenia tego prawa.
4. Postępowanie w sprawie stwierdzenia prawa wykonywania zawodu powinno się zakończyć niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wszystkich wymaganych dokumentów określonych ustawą.
5. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej minister właściwy do spraw zdrowia zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa o potwierdzenie autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez to państwo oraz o poświadczenie, że fizjoterapeuta zamierzający wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 18.

1. Wniosek, o którym mowa w art. 17 ust. 1, obejmuje następujące dane wnioskodawcy:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) numer PESEL, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – datę urodzenia, nazwę i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) adres miejsca zamieszkania;
 - 5) adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres miejsca zamieszkania;
 - 6) informacje o wykształceniu: nazwę szkoły, okres kształcenia, tytuł zawodowy, nazwę dyplomu, rok uzyskania dyplomu, numer dyplomu;
 - 7) datę złożenia z wynikiem pozytywnym Państwowego Egzaminu Fizjoterapii.
2. Do wniosku dołącza się:
 - 1) odpis albo potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię dyplomu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 4 lit. a i c, a w przypadku osób, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 4 lit. b, wyłącznie kopię decyzji o uznaniu kwalifikacji;
 - 2) orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania zawodu wydane na podstawie przepisów o przeprowadzaniu badań lekarskich pracowników oraz orzeczeń wydawanych dla celów przewidzianych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.⁴⁾);
 - 3) oświadczenie o pełnej zdolności do czynności prawnych;
 - 4) oświadczenie wnioskodawcy o znajomości języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu, w przypadku obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958 i Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704 oraz z 2010 r. Nr 105, poz. 655 i Nr 135, poz. 912.

- 5) dokument potwierdzający znajomość języka polskiego jako obcego, wydany przez Państwową Komisję Poświadczania Znajomości Języka Polskiego, o której mowa w ustawie z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 i Nr 84, poz. 455), w przypadku obywatela innego państwa niż państwo wskazane w pkt 5;
 - 6) dowód wniesienia opłaty za stwierdzenie prawa wykonywania zawodu.
3. W przypadku ubiegania się o stwierdzenie prawa wykonywania zawodu przez osobę obowiązana do odbycia przeszkolenia, o której mowa w art. 15, do wniosku dołącza się również zaświadczenie potwierdzające zakończenie przeszkolenia.

Art. 19.

1. Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu podlega opłacie. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 10 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku.
2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób uiszczania opłaty za stwierdzenie prawa wykonywania zawodu, uwzględniając niezbędne koszty związane z przeprowadzeniem czynności.

Art. 20.

1. Na podstawie decyzji o stwierdzeniu lub przyznaniu prawa wykonywania zawodu minister właściwy do spraw zdrowia dokonuje wpisu do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów i wydaje dokument „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty”.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty”, mając na względzie treść informacji, jakie mają znajdować się w tym dokumencie.

Art. 21.

1. Państwowy Egzamin Fizjoterapii (PEF) organizuje i przeprowadza CEM.
2. PEF odbywa się dwa razy do roku, równocześnie w tych samych terminach, zgodnie z regulaminem przeprowadzania PEF, o którym mowa w art. 26 ust. 2, w miejscach i terminach ustalonych przez dyrektora CEM.
3. Do PEF może przystąpić osoba posiadająca co najmniej tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii po przedstawieniu dyplomu albo zaświadczenia potwierdzającego ukończenie studiów na kierunku fizjoterapia oraz dokumentu potwierdzającego tożsamość.
4. Osoba zamierzająca przystąpić do PEF składa wniosek w tej sprawie do dyrektora CEM.
5. PEF jest składany w formie pisemnych testów opracowanych na każdy termin egzaminu przez ekspertów w zakresie zagadnień objętych PEF.
6. PEF polega na rozwiązaniu testu, składającego się z 200 pytań zawierających cztery odpowiedzi, z których tylko jedna jest prawidłowa. Za każdą prawidłową odpowiedź uzyskuje się 1 punkt.
7. Pytania testowe obejmują problematykę z zakresu dziedzin określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 26.
8. Podczas zdawania PEF zdający nie może korzystać z żadnych pomocy naukowych i dydaktycznych, a także nie może posiadać urządzeń służących do kopiowania

oraz przekazywania i odbioru informacji. Naruszenie tego zakazu stanowi podstawę zdyskwalifikowania osoby zdającej egzamin, co jest równoważne z uzyskaniem przez nią wyniku negatywnego.

9. Testy i pytania testowe są opracowywane, przetwarzane, dystrybuowane i przechowywane w sposób uniemożliwiający dostęp do nich przez osoby inne niż uczestniczące w ich opracowywaniu, przetwarzaniu, dystrybuowaniu, przechowywaniu, przeprowadzające PEF lub sprawujące nadzór nad jego prowadzeniem.
10. Testy i pytania testowe nie podlegają udostępnianiu na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 22.

1. PEF składa się przed Komisją Egzaminacyjną.
2. Członków Komisji Egzaminacyjnej powołuje i odwołuje dyrektor CEM, uwzględniając reprezentacje podmiotów zgłaszających. Kandydatów do Komisji Egzaminacyjnej zgłaszają dyrektor CEM, rektorzy uczelni prowadzących kształcenie na kierunku fizjoterapia i organizacje zrzeszające osoby wykonujące zawód fizjoterapeuty.
3. Członkiem Komisji Egzaminacyjnej nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.
4. Przewodniczącym Komisji Egzaminacyjnej jest osoba wskazana przez dyrektora CEM.
5. W celu przeprowadzenia PEF w ustalonych terminach i miejscach dyrektor CEM wyznacza spośród członków Komisji Egzaminacyjnej Zespoły Egzaminacyjne.
6. Członkiem Zespołu Egzaminacyjnego nie może być osoba, w stosunku do której kandydat do złożenia PEF w tym Zespole Egzaminacyjnym jest:
 - 1) jego małżonkiem;
 - 2) osobą pozostającą z nim w stosunku:
 - a) pokrewieństwa albo powinowactwa do drugiego stopnia,
 - b) przysposobienia;
 - 3) osobą pozostającą z nim we wspólnym pożyciu;
 - 4) osobą pozostającą wobec niego w stosunku zależności służbowej.
7. Powody wyłączenia określone w ust. 6 pkt 1 lub 2 trwają pomimo ustania małżeństwa lub przysposobienia.
8. Członkowie Zespołu Egzaminacyjnego przed rozpoczęciem PEF składają dyrektorowi CEM pisemne oświadczenie, że nie pozostają z żadnym z kandydatów do złożenia PEF w tym Zespole Egzaminacyjnym w stosunku, o którym mowa w ust. 6, oraz nie zostali skazani prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.
9. Dyrektor CEM odwołuje członka Komisji Egzaminacyjnej w przypadku:
 - 1) złożenia rezygnacji;
 - 2) choroby uniemożliwiającej sprawowanie przez niego funkcji członka Komisji Egzaminacyjnej;

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 132, poz. 1110, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 204, poz. 1195.

- 3) niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków członka Komisji Egzaminacyjnej;
- 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia, o którym mowa w ust. 8.

Art. 23.

1. Osoba zdająca PEF w danym terminie, może wnieść w terminie 3 dni od dnia przystąpienia do PEF merytoryczne zastrzeżenia do zadania testowego wykorzystanego podczas tego PEF. Zastrzeżenia składa się do dyrektora CEM na formularzu, którego wzór opracowuje CEM.
2. Zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, rozpatruje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od ostatecznego dnia do ich wniesienia, komisja powołana przez dyrektora CEM spośród osób, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowego rozpatrzenia wniesionych zastrzeżeń. W przypadku uznania zastrzeżenia komisja unieważnia zadanie objęte zastrzeżeniem. Rozstrzygnięcie to powoduje obniżenie maksymalnej możliwej do uzyskania liczby punktów z testu. Za unieważnione pytanie nie przyznaje się punktów.
3. Rozstrzygnięcia komisji, o której mowa w ust. 2, niezgodne z przepisami prawa są nieważne.
4. Pozytywny wynik z PEF otrzymuje osoba zdająca, która uzyskała co najmniej 60% maksymalnej liczby punktów z testu. Wynik egzaminu nie stanowi decyzji w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.
5. Osoba, która złożyła PEF z wynikiem negatywnym albo złożyła PEF z niesatysfakcjonującym ją wynikiem, może przystąpić ponownie do egzaminu w innym terminie.
6. W przypadku rażących uchybień dotyczących procedury przebiegu PEF dyrektor CEM, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw zdrowia, może wydać zarządzenie o unieważnieniu egzaminu dla poszczególnych albo wszystkich zdających.
7. Osobie, która złożyła PEF, dyrektor CEM wydaje świadectwo złożenia PEF w terminie 21 dni od dnia złożenia egzaminu.
8. Dokumentacja dotycząca PEF oraz kopie świadectw złożenia PEF są przechowywane przez właściwe podmioty zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698 i Nr 171, poz. 1016).

Art. 24.

1. W przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art. 21 ust. 4, po raz czwarty albo kolejny, osoba zdająca wnosi opłatę egzaminacyjną w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku. Dokument potwierdzający wniesienie opłaty egzaminacyjnej dołącza się do wniosku.
2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 25.

1. Członkom Zespołów Egzaminacyjnych, o których mowa w art. 22 ust. 5, oraz komisji, o której mowa w art. 23 ust. 2, przysługuje:
 - 1) wynagrodzenie w wysokości 300 zł dla przewodniczącego i 130 zł dla członków Zespołu Egzaminacyjnego albo komisji, o której mowa w art. 23 ust. 2, za udział w pracach tego zespołu albo tej komisji;
 - 2) zwrot kosztów przejazdu w wysokości i na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy;
 - 3) zwolnienie od pracy w dniu wykonywania czynności Zespołu Egzaminacyjnego albo komisji, o której mowa w art. 23 ust. 2, bez zachowania prawa do wynagrodzenia.
2. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, podlegają waloryzacji z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej przyjętego w ustawie budżetowej.

Art. 26.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wykaz dziedzin oraz zakres problematyki uwzględnianej przy opracowywaniu pytań testowych PEF, mając na uwadze zakres wiedzy i umiejętności, które przystępujący do egzaminu powinien posiadać,
 - 2) wzory zaświadczeń, o których mowa w art. 22 ust. 3,
 - 3) zakres danych zamieszczonych we wniosku o przystąpienie do PEF,
 - 4) tryb powoływania członków Komisji Egzaminacyjnej, o której mowa w art. 22 ust. 1, i komisji, o której mowa w art. 23 ust. 2,
 - 5) wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 22 ust. 8,
 - 6) sposób i szczegółowy tryb zgłaszania do PEF oraz przeprowadzania PEF, w tym okres, w którym powinny być wyznaczone ich terminy,
 - 7) wysokość opłaty, o której mowa w art. 24 ust. 1, oraz sposób jej uiszczenia,
 - 8) szczegółowy tryb unieważniania PEF,
 - 9) szczegółowy sposób ustalania wyników PEF,
 - 10) wzór świadectwa złożenia PEF

– uwzględniając prawidłowy przebieg PEF oraz zachowanie bezstronności pracy Zespołów Egzaminacyjnych i komisji, o której mowa w art. 23 ust. 2.
2. Dyrektor CEM wydaje regulamin porządkowy PEF, zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art. 27.

1. Prawo wykonywania zawodu wygasa w przypadku:
 - 1) śmierci;
 - 2) zrzeczenia się prawa wykonywania zawodu;
 - 3) utraty prawa wykonywania zawodu w wyniku prawomocnego orzeczenia przez komisję odpowiedzialności zawodowej lub orzeczonego przez sąd środka karnego polegającego na zakazie wykonywania zawodu;
 - 4) utraty obywatelstwa polskiego, obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się;

- 5) cofnięcia statusu rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 i Nr 191, poz. 1133);
 - 6) utraty pełnej zdolności do czynności prawnych;
 - 7) upływu czasu, na jaki zostało przyznane – jeżeli na wniosek osoby ubiegającej się zostało przyznane na czas określony.
2. Jeżeli fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, mający miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zostanie pozbawiony w całości albo w części prawa wykonywania zawodu, zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu oraz inne dokumenty świadczące o posiadaniu tego prawa tracą swoją ważność z dniem pozbawienia go w całości albo w części prawa wykonywania zawodu.

Art. 28.

1. Fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, która posiada uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może tymczasowo i okazjonalnie wykonywać zawód fizjoterapeuty, jeżeli złoży do ministra właściwego do spraw zdrowia:
 - 1) pisemne oświadczenie o zamiarze tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) dokument potwierdzający obywatelstwo;
 - 3) zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, stwierdzające, że zgodnie z prawem wykonuje w tym państwie zawód fizjoterapeuty oraz że w chwili składania oświadczenia nie obowiązuje go zakaz, nawet tymczasowy, wykonywania tego zawodu fizjoterapeuty;
 - 4) w przypadku gdy zawód fizjoterapeuty nie jest regulowany w państwie siedziby usługodawcy zaświadczenie o wykonywaniu tego zawodu przez co najmniej 2 lata w okresie ostatnich 10 lat albo dokument potwierdzający kształcenie regulowane;
 - 5) dokumenty potwierdzające kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.
2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, składa się przed rozpoczęciem po raz pierwszy wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ponawia w każdym roku, w którym fizjoterapeuta zamierza wykonywać zawód w sposób tymczasowy i okazjonalny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Fizjoterapeuta, o którym mowa w ust. 1, przedkłada ministrowi właściwemu do spraw zdrowia dokumenty określone w ust. 1 pkt 2–5 przed rozpoczęciem wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po raz pierwszy oraz każdorazowo w przypadku istotnej zmiany zawartych w nich informacji.

4. Fizjoterapeuta, o którym mowa w ust. 1, z chwilą złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1, zostaje wpisany do rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
5. Rejestr, o którym mowa w ust. 4, prowadzi minister właściwy do spraw zdrowia, w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.⁶⁾). Rejestr zawiera następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) obywatelstwo;
 - 3) miejsce i datę urodzenia;
 - 4) nazwę i numer oraz kraj wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 5) adres miejsca zamieszkania w państwie, w którym na stałe wykonuje zawód fizjoterapeuty;
 - 6) adres pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 7) nazwę i oznaczenie dokumentu potwierdzającego prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
 - 8) miejsce, okres, formę i zakres świadczeń zdrowotnych udzielanych w ramach tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli ich określenie jest możliwe;
 - 9) datę wydania przez ministra właściwego do spraw zdrowia zaświadczenia o spełnieniu obowiązku złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1;
 - 10) adres do korespondencji.
6. Minister właściwy do spraw zdrowia dokonuje wpisu do rejestru, o którym mowa w ust. 4, oraz wydaje zaświadczenie o spełnieniu przez fizjoterapeutę obowiązku złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1. Wpis do rejestru oraz wydanie zaświadczenia są bezpłatne i nie mogą powodować opóźnień lub utrudnień w tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia udostępnia systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657 i Nr 174, poz. 1039), dane objęte rejestrem, o którym mowa w ust. 4.
9. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1-8 do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają zastosowanie przepisy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej dotyczące świadczenia usług transgranicznych.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501, z 2008 r. Nr 127, poz. 817, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 185, poz. 1092 i Nr 204, poz. 1195.

Rozdział 4

Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów oraz zaświadczenia

Art. 29.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia prowadzi Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów.
2. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów jest prowadzony w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.
3. W Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów są gromadzone dane fizjoterapeutów posiadających prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty.
4. Dane fizjoterapeutów, których prawo wykonywania zawodu wygasło, są usuwane z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, po upływie 15 lat od dnia wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu.

Art. 30.

1. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów zawiera następujące dane fizjoterapeuty:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) nazwisko rodowe;
 - 3) imiona rodziców;
 - 4) miejsce i datę urodzenia;
 - 5) numer PESEL, a w przypadku jego braku – cechy dokumentu potwierdzającego tożsamość: nazwę i numer dokumentu oraz kraj wydania;
 - 6) numer NIP – jeżeli został nadany;
 - 7) obywatelstwo;
 - 8) adres miejsca zamieszkania;
 - 9) numer zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu oraz numery poprzednich zaświadczeń o prawie wykonywania zawodu z określeniem organu wydającego zaświadczenie i daty wydania;
 - 10) informację o posiadaniu prawa wykonywania zawodu w innym państwie niż Rzeczpospolita Polska;
 - 11) informację o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu;
 - 12) nazwę ukończonej szkoły, numer dyplomu i datę jego wydania oraz rok ukończenia tej szkoły;
 - 13) datę rozpoczęcia wykonywania zawodu;
 - 14) datę i rodzaj ukończonego kształcenia podyplomowego, nazwę organizatora kształcenia wydającego zaświadczenie oraz w przypadku szkolenia specjalizacyjnego – numer dyplomu oraz datę jego wystawienia;
 - 15) stopień naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego stopień;
 - 16) tytuł naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego tytuł;
 - 17) nazwę pracodawcy oraz datę zatrudnienia i stanowisko, poczynając od daty rozpoczęcia wykonywania zawodu;
 - 18) informację o zaprzestaniu wykonywania zawodu;
 - 19) informację o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu;
 - 20) informację o przyczynie wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu;

- 21) informacje o ukaraniu w postępowaniu odpowiedzialności zawodowej obejmującą datę ukarania, sygnaturę orzeczenia i wskazanie kary;
 - 22) informację o skreśleniu z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.
2. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów jest jawny w zakresie następujących danych i informacji dotyczących fizjoterapeuty:
- 1) imię i nazwisko, stopień naukowy i tytuł naukowy;
 - 2) informacje o nazwie pracodawcy.

Art. 31.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia na wniosek osoby wpisanej do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, niezwłocznie wydaje wypis w zakresie dotyczącym tej osoby. Wydanie wypisu jest bezpłatne.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej udostępnia z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, niezbędne do uznania kwalifikacji informacje, o które wnoszą odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu fizjoterapeuty na terytorium tego państwa.
3. Na wniosek upoważnionych organów udostępnia się informacje zawarte w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów dla celów statystycznych.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia udostępnia systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, dane objęte Krajowym Rejestrem Fizjoterapeutów.

Art. 32.

Fizjoterapeuta wpisany do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, jest obowiązany do niezwłocznego zawiadomienia ministra właściwego do spraw zdrowia o wszelkich zmianach danych, o których mowa w art. 30 ust. 1, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności stanowiących podstawę zmiany wpisu.

Art. 33.

1. W przypadku wątpliwości co do aktualności danych zawartych w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów, w szczególności dotyczących wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu z przyczyny określonej w art. 27 ust. 1 pkt 1, minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się do podmiotów prowadzących zbiory meldunkowe, zbiory PESEL oraz ewidencję wydanych i utraconych dowodów osobistych o przekazanie danych niezbędnych do aktualizacji rejestrów.
2. Przekazanie danych, o których mowa w ust. 1, odbywa się w trybie udostępniania danych dla podmiotów określonych w art. 44h ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.⁷⁾).

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 171, poz. 1056, Nr 195, poz. 1198 i Nr 220, poz. 1414, z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 39, poz. 306, Nr 69, poz. 595 i Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 167, poz. 1131 i Nr 239, poz. 1593, z 2011 r. Nr 133, poz. 768 i Nr 204, poz. 1195 oraz z 2012 r. poz. 161.

Art. 34.

Minister właściwy do spraw zdrowia, na wniosek fizjoterapeuty, wydaje:

- 1) zaświadczenie stwierdzające, że fizjoterapeuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
- 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.

Rozdział 5

Kształcenie podyplomowe fizjoterapeutów

Art. 35.

1. Fizjoterapeuta ma obowiązek stałego aktualizowania swojej wiedzy i umiejętności zawodowych oraz prawo do doskonalenia zawodowego w różnych rodzajach kształcenia podyplomowego.
2. Za spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uważa się również kształcenie podyplomowe odbywane w ramach studiów podyplomowych w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia.

Art. 36.

1. Ustala się następujące rodzaje kształcenia podyplomowego:
 - 1) szkolenie specjalizacyjne, zwane dalej „specjalizacją”;
 - 2) kurs dokształcający;
 - 3) samokształcenie.
2. Kształcenie podyplomowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, jest prowadzone w systemie stacjonarnym i niestacjonarnym.

Art. 37.

1. Specjalizacja ma na celu uzyskanie przez fizjoterapeutę specjalistycznej wiedzy i umiejętności w określonej dziedzinie fizjoterapii.
2. Fizjoterapeuta po odbyciu specjalizacji i zdaniu egzaminu państwowego uzyskuje tytuł specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii.
3. Fizjoterapeuta posiadający co najmniej stopień naukowy doktora i odpowiedni dorobek naukowy i zawodowy w dziedzinie fizjoterapii, może być zwolniony przez ministra właściwego do spraw zdrowia z obowiązku odbywania specjalizacji w części lub całości.
4. Do specjalizacji może przystąpić fizjoterapeuta, który:
 - 1) posiada prawo wykonywania zawodu;
 - 2) pracował w zawodzie co najmniej przez 2 lata w okresie ostatnich 5 lat;
 - 3) został dopuszczony do specjalizacji po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.

PROPOZYCJA FIZJOTERAPII POLSKIEJ

4. Do specjalizacji może przystąpić fizjoterapeuta, który:
 - 1) posiada prawo wykonywania zawodu;

- 2) uzyskał tytuł magistra fizjoterapii;
- 3) został dopuszczony do specjalizacji po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.

PROPOZYCJA POLSKIEGO TOWARZYSTWA FIZJOTERAPII

5. Państwowy egzamin specjalizacyjny organizuje i przeprowadza CEM w miejscach i terminach ustalonych przez dyrektora CEM. Do przeprowadzenia państwowego egzaminu specjalizacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 22 ust. 4, 7–10, art. 23, art. 24 ust. 1–3 i 7–10 i art. 25.
6. Do egzaminu może przystąpić osoba, która:
 - 1) złożyła wniosek w tej sprawie do dyrektora CEM;
 - 2) ukończyła szkolenie specjalizacyjne i przedstawi zaświadczenie o jego ukończeniu;
 - 3) przedstawi dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej;
 - 4) przedstawi dokument potwierdzający tożsamość.
7. Państwowy egzamin specjalizacyjny jest przeprowadzany w formie egzaminu testowego i egzaminu ustnego, w kolejności ustalonej przez dyrektora CEM, obejmujących zakres odbytego szkolenia specjalizacyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem procedur diagnostycznych i leczniczych, z wyłączeniem wykonywania inwazyjnych zabiegów i procedur medycznych.
8. Egzamin jest przeprowadzany w formie testu, gdy do państwowego egzaminu specjalizacyjnego w danej dziedzinie w sesji zostanie dopuszczonych co najmniej 50 osób.
9. Fizjoterapeuta przystępujący do egzaminu państwowego, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany do wniesienia opłaty egzaminacyjnej w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku. Dokument potwierdzający wniesienie opłaty egzaminacyjnej dołącza się do wniosku. Opłata stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 38.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia uznaje tytuł specjalisty uzyskany przez fizjoterapeutę w państwach członkowskich Unii Europejskiej za równoważny tytułowi specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii, jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich Unii Europejskiej odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich Unii Europejskiej nie odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w danej dziedzinie fizjoterapii, minister właściwy do spraw zdrowia może uznać tytuł specjalisty uzyskany w państwach członkowskich Unii Europejskiej za równoważny tytułowi specjalisty w danej dziedzinie fizjoterapii, zgodnie z zasadami określonymi w przepisach dotyczących zasad uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 39.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym fizjoterapeutów.
2. Wyboru organizatora kształcenia prowadzącego specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych dokonuje minister właściwy do spraw zdrowia, stosując przepisy o zamówieniach publicznych.
3. Fizjoterapeuta w tym samym czasie może odbywać tylko jedną specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych.
4. Fizjoterapeuta, który odbył specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych, może ubiegać się o dopuszczenie do kolejnej specjalizacji dofinansowywanej ze środków publicznych po upływie 5 lat od dnia zakończenia poprzedniej specjalizacji. Fizjoterapeuta składa organizatorowi kształcenia oświadczenie o odbytych przez siebie specjalizacjach dofinansowywanych ze środków publicznych.
5. Przepis ust. 4 stosuje się także do fizjoterapeuty, który przerwał i nie ukończył specjalizacji dofinansowywanej ze środków publicznych albo trzykrotnie nie zdał egzaminu państwowego.
6. W przypadku gdy środki określone w ust. 2 stanowią dla pracodawców będących przedsiębiorcami, pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, będzie ona udzielana jako pomoc de minimis zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5).
7. Pomoc, o której mowa w ust. 6, może być udzielana pracodawcy będącemu przedsiębiorcą, jeżeli wartość brutto tej pomocy łącznie z wartością innej pomocy de minimis, otrzymanej przez tego pracodawcę w okresie obejmującym bieżący rok kalendarzowy i poprzedzające go 2 lata kalendarzowe, nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 200 000 euro brutto.

Art. 40.

1. Kurs dokształcający ma na celu pogłębienie i aktualizację wiedzy i umiejętności zawodowych fizjoterapeuty.
2. Do kursu dokształcającego może przystąpić fizjoterapeuta, który:
 - 1) posiada prawo wykonywania zawodu;
 - 2) został zakwalifikowany do odbycia kursu dokształcającego przez organizatora kształcenia.
3. Kurs dokształcający może kończyć się egzaminem teoretycznym, przeprowadzanym w formie pisemnej lub ustnej, albo egzaminem praktycznym.
4. Rodzaj egzaminu i formę egzaminu teoretycznego ustala organizator kształcenia, z uwzględnieniem dziedziny, w jakiej prowadzony jest kurs dokształcający.

Art. 41.

1. Cele, treści i warunki realizacji samokształcenia ustala osoba wykonująca zawód fizjoterapeuty.
2. Samokształcenie odbywa się przez udokumentowany:
 - 1) udział w posiedzeniach szkoleniowych i kursach towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub samorządu zawodowego,

- 2) udział w warsztatach szkoleniowych i innych formach szkoleń organizowanych przez pracodawców,
- 3) udział w internetowych programach edukacyjnych,
- 4) udział w kongresach, zjazdach, konferencjach lub sympozjach naukowych,
- 5) przygotowanie i wygłoszenie referatu na posiedzeniu szkoleniowym towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub przedstawienie komunikatu albo plakatu na tym posiedzeniu,
- 6) przygotowanie i wygłoszenie referatu na kongresie, zjeździe, konferencji lub sympozjum naukowym lub przedstawienie komunikatu albo plakatu,
- 7) indywidualną prenumeratę fachowego czasopisma medycznego indeksowanego przez filadelfijski Instytut Informacji Naukowej lub Index Copernicus,
- 8) przygotowanie rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej,
- 9) opublikowanie jako autor lub współautor:
 - a) książki naukowej,
 - b) książki popularnonaukowej,
 - c) artykułu naukowego oryginalnego,
 - d) artykułu o charakterze poglądowym, rozdziału w książce naukowej lub popularnonaukowej,
 - e) artykułu popularnonaukowego, programu multimedialnego lub komunikatu z badań naukowych,
 - f) tłumaczenia książki lub artykułu naukowego lub popularnonaukowego – z zakresu fizjoterapii.

Art. 42.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) szczególne warunki i tryb organizacji kształcenia podyplomowego fizjoterapeutów, w tym:
 - a) warunki i tryb przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego,
 - b) wzory dokumentacji przebiegu kształcenia,
 - c) tryb zwolnienia z obowiązku odbywania specjalizacji w części lub całości,
 - 2) warunki i tryb przeprowadzania egzaminu państwowego, o którym mowa w art. 37 ust. 2, w tym:
 - a) liczbę członków państwowej komisji egzaminacyjnej oraz jej zadania,
 - b) wzór dyplomu potwierdzającego uzyskanie tytułu specjalisty oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego ukończenie kursu doksztalającego,
 - 3) wysokość opłaty za egzamin państwowy, o której mowa w art. 37 ust. 10,
 - 4) warunki i tryb przeprowadzania egzaminu po kursie doksztalującym, w tym kwalifikacje członków komisji egzaminacyjnej– kierując się obowiązkiem zapewnienia właściwej jakości i dostępności kształcenia podyplomowego, z zachowaniem jasnych i obiektywnych kryteriów oceny oraz biorąc pod uwagę koszty związane z przeprowadzaniem egzaminu państwowego.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, dziedziny fizjoterapii, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego przebiegu kształcenia podyplomowego oraz przydatność poszczególnych rodzajów kształcenia podyplomowego w zakresie zapewnienia realizacji opieki zdrowotnej.

Art. 43.

1. Organizatorami kształcenia mogą być:

- 1) uczelnie, szkoły prowadzące działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych;
 - 2) inne podmioty po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe, zwanego dalej „rejestrem”, będącego rejestrem działalności regulowanej.
2. Kształcenie podyplomowe prowadzone przez przedsiębiorcę jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.⁸⁾).
3. Warunkami prowadzenia kształcenia podyplomowego są:
- 1) posiadanie programu kształcenia, o którym mowa w art. 46 ust. 1 lub 2;
 - 2) zapewnienie kadry dydaktycznej o kwalifikacjach odpowiednich dla danego rodzaju kształcenia, zgodnych ze wskazaniami określonymi w programie kształcenia;
 - 3) zapewnienie bazy dydaktycznej odpowiedniej do realizacji programu kształcenia, w tym dla szkolenia praktycznego, zgodnej ze wskazaniami określonymi w programie kształcenia;
 - 4) posiadanie wewnętrznego systemu oceny jakości kształcenia, uwzględniającego narzędzia oceny jakości kształcenia oraz metody tej oceny.

Art. 44.

1. Podmiot inny niż wymieniony w art. 43 ust. 1 pkt 1, zamierzający wykonywać działalność w zakresie kształcenia podyplomowego, składa wniosek o wpis do rejestru, zawierający następujące dane:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, adres jego miejsca zamieszkania lub siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
 - 2) formę organizacyjno–prawną wnioskodawcy;
 - 3) numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego albo ewidencji działalności gospodarczej – w przypadku podmiotu podlegającego obowiązkowi właściwego wpisu;
 - 4) określenie rodzaju, dziedziny i systemu kształcenia;
 - 5) miejsce prowadzenia kształcenia, w odniesieniu do zajęć teoretycznych i praktycznych.
2. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

 - 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe są kompletne i zgodne z prawdą;
 - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie kształcenia podyplomowego, określone w ustawie z dnia ... r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. ..., poz. ...).”.
3. Oświadczenie powinno również zawierać:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, adres jego miejsca zamieszkania lub siedziby;
 - 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766, Nr 153, poz. 902, Nr 163, poz. 981, Nr 171, poz. 1016, Nr 199, poz. 1175, Nr 204, poz. 1195 i Nr 232, poz. 1378.

- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania wnioskodawcy ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.
4. Wpis do rejestru podlega opłacie.
5. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 4, wynosi 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego, w drodze obwieszczenia, przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, obowiązującego w dniu złożenia wniosku o wpis, zaokrąglonego w górę do pełnego złotego.
6. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód budżetu państwa.
7. Organ prowadzący rejestr odmawia wpisu wnioskodawcy do rejestru, w przypadku gdy:
 - 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące wnioskodawcy wykonywania działalności objętej wpisem;
 - 2) organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, wykreślono z rejestru na podstawie ust. 8 pkt 1, 4 lub 5 w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku.
8. Wpis organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, do rejestru podlega wykreśleniu w przypadku:
 - 1) złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, niezgodnego ze stanem faktycznym;
 - 2) wydania prawomocnego orzeczenia zakazującego organizatorowi kształcenia wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
 - 3) likwidacji lub ogłoszenia upadłości organizatora kształcenia;
 - 4) rażącego naruszenia warunków wymaganych do wykonywania działalności objętej wpisem, o których mowa w art. 43 ust. 3;
 - 5) niezastosowania się do zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 50 ust. 12 pkt 1;
 - 6) złożenia przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, wniosku o wykreślenie z rejestru.
9. W przypadkach, o których mowa w ust. 8 pkt 1, 4 i 5, wykreślenie z rejestru następuje po uprzednim podjęciu przez organ prowadzący rejestr decyzji administracyjnej o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.
10. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, którego wykreślono z rejestru na podstawie ust. 8 pkt 1, 4 lub 5, może uzyskać ponowny wpis do tego rejestru nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia w którym decyzja o wykreśleniu z rejestru stała się ostateczna.

Art. 45.

1. Organem prowadzącym rejestr jest CMKP.
2. Rejestr jest prowadzony w systemie informatycznym.
3. Do rejestru wpisuje się dane, o których mowa w art. 44 ust. 1, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.
4. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, jest obowiązany zgłaszać organowi prowadzącemu rejestr zmiany danych, o których mowa w art. 44 ust. 1, w terminie 14 dni od dnia powstania tych zmian.

Art. 46.

1. Specjalizacja jest prowadzona na podstawie programów kształcenia sporządzanych dla danego rodzaju i danej dziedziny lub zakresu przez zespoły programowe powołane przez dyrektora CMKP w celu ich opracowania. Programy te zatwierdza minister właściwy do spraw zdrowia.
2. Program kształcenia kursu doksztalającego opracowuje organizator kształcenia zgodnie ze strukturą określoną w ust. 4.
3. Program kształcenia powinien zawierać treści programowe zgodne z aktualnym stanem wiedzy medycznej.
4. Program kształcenia zawiera w szczególności:
 - 1) założenia organizacyjno-programowe określające rodzaj, cel i system kształcenia, czas jego trwania, sposób organizacji, sposób sprawdzania efektów kształcenia, wykaz umiejętności zawodowych stanowiących przedmiot kształcenia;
 - 2) plan nauczania określający moduły kształcenia teoretycznego i wymiar godzinowy zajęć teoretycznych oraz placówki szkolenia praktycznego i wymiar godzinowy szkolenia praktycznego;
 - 3) programy poszczególnych modułów kształcenia zawierające:
 - a) wykaz umiejętności, które powinny zostać nabyte w wyniku kształcenia,
 - b) treści nauczania,
 - c) kwalifikacje kadry dydaktycznej,
 - d) wskazówki metodyczne.
5. Programy kształcenia są zamieszczane na stronie internetowej CMKP.

Art. 47.

1. W przypadku aktualizacji programu kształcenia CMKP udostępnia na stronie internetowej zaktualizowany program kształcenia oraz informuje o tym wpisanych do ewidencji organizatorów kształcenia prowadzących kształcenie na podstawie dotychczasowego programu.
2. Prowadzenie kształcenia podyplomowego w sposób nieuwzględniający dokonanej aktualizacji programu stanowi rażąco naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów kształcenia.
3. Kształcenie podyplomowe rozpoczęte i niezakończone przed aktualizacją programu kształcenia może być prowadzone na podstawie poprzedniego programu jedynie do dnia zakończenia danej edycji kształcenia.

Art. 48.

1. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, informuje CMKP o planowanych terminach rozpoczęcia i zakończenia kształcenia podyplomowego 2 razy w ciągu roku – do dnia 30 czerwca i do dnia 31 grudnia, na kolejnych 6 miesięcy.
2. Organizator kształcenia:
 - 1) informuje CMKP o planowanych terminach rozpoczęcia i zakończenia kształcenia podyplomowego 2 razy w ciągu roku – do dnia 30 czerwca i do dnia 31 grudnia, na kolejnych 6 miesięcy;

- 2) przekazuje do CMKP harmonogram kształcenia podyplomowego, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 i 2, na co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem tego kształcenia.
3. Organizator kształcenia corocznie do dnia 10 stycznia przedkłada CMKP sprawozdania z prowadzonej działalności w zakresie kształcenia podyplomowego w roku poprzednim.

Art. 49.

Organizator kształcenia jest obowiązany:

- 1) przechowywać dokumentację przebiegu kształcenia podyplomowego, w tym protokoły przebiegu egzaminów lub innych form zakończenia kształcenia, przez okres 10 lat od dnia zakończenia kształcenia;
- 2) prowadzić rejestr wydanych zaświadczeń o odbyciu określonego rodzaju kształcenia podyplomowego.

Art. 50.

1. CMKP jest uprawnione do kontroli organizatorów kształcenia wpisanych do rejestru.
2. Kontroli podlega:
 - 1) zapewnienie bazy dydaktycznej odpowiedniej do realizacji programu kształcenia, w tym dla szkolenia praktycznego;
 - 2) zgodność danych objętych wpisem do rejestru.
3. Kontrola, o której mowa w ust. 1, jest wykonywana przez przedstawicieli CMKP.
4. Osoby, o których mowa w ust. 3, wykonując czynności kontrolne za okazaniem imiennego upoważnienia, mają prawo:
 - 1) wstępu do pomieszczeń dydaktycznych;
 - 2) wglądu do prowadzonej przez organizatora kształcenia dokumentacji przebiegu kształcenia;
 - 3) żądania od organizatora kształcenia ustnych i pisemnych wyjaśnień;
 - 4) badania opinii uczestników kształcenia i kadry dydaktycznej.
5. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych sporządza się protokół zawierający:
 - 1) nazwę i adres siedziby organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2;
 - 2) miejsce realizacji programu kształcenia;
 - 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
 - 4) imiona i nazwiska osób wykonujących te czynności;
 - 5) opis stanu faktycznego;
 - 6) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
 - 7) informację o braku zastrzeżeń albo informację o odmowie podpisania protokołu przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, oraz o przyczynie tej odmowy.
6. Protokół podpisują osoby wykonujące czynności kontrolne oraz organizator kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2.
7. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, organizator kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, zgłosi umotywowane zastrzeżenia co do faktów stwierdzonych w trakcie kontroli i opisanych w protokole, osoby wykonu-

jące czynności kontrolne są obowiązane zbadać dodatkowo te fakty i uzupełnić protokół.

8. Odmowa podpisania protokołu przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez osoby wykonujące czynności kontrolne.
9. Jeden egzemplarz protokołu przekazuje się organizatorowi kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2.
10. Osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane do zachowania w tajemnicy informacji na temat organizacji i prowadzenia kształcenia podyplomowego oraz wyników prowadzonego postępowania.
11. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, ma prawo, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu, wniesienia zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz ustaleń zawartych w protokole.
12. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole CMKP:
 - 1) przekazuje organizatorowi kształcenia wystąpienie pokontrolne, które wskazuje stwierdzone nieprawidłowości oraz zawiera zalecenia pokontrolne mające na celu ich usunięcie, określając termin wykonania zaleceń pokontrolnych;
 - 2) wykreśla organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2, z rejestru – w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 44 ust. 8 pkt 1, 4 lub 5.

Rozdział 6 **Odpowiedzialność zawodowa**

Art. 51.

1. Fizjoterapeuci podlegają odpowiedzialności zawodowej za naruszenie przepisów o wykonywaniu zawodu, zwane dalej „przewinieniem zawodowym”.
2. Odpowiedzialności zawodowej, o której mowa w ust. 1, podlegają także obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujący czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 52.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego w sprawie o przestępstwo, postępowania w sprawie o wykroczenie lub postępowania dyscyplinarnego wszczętego w jednostce organizacyjnej, w której przepisy szczególne przewidują takie postępowanie. Może jednak być ono zawieszane do czasu ukończenia postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub postępowania w sprawie o wykroczenie.

Art. 53.

1. Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej obejmuje:
 - 1) czynności sprawdzające;
 - 2) postępowanie wyjaśniające;
 - 3) postępowanie przed Komisją Odpowiedzialności Zawodowej, zwaną dalej „Komisją”;
 - 4) postępowanie wykonawcze.

2. Celem czynności sprawdzających jest zbadanie okoliczności koniecznych do ustalenia, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W trakcie czynności sprawdzających nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego ani czynności wymagających spisania protokołu, z wyjątkiem przesłuchania w charakterze świadka osoby składającej skargę na fizjoterapeutę.
3. Celem postępowania wyjaśniającego jest ustalenie, czy został popełniony czyn mogący stanowić przewinienie zawodowe, wyjaśnienie okoliczności sprawy, a w przypadku stwierdzenia znamion przewinienia zawodowego – ustalenie osoby obwinionej oraz zebranie, zabezpieczenie i w niezbędnym zakresie utrwalenie dowodów dla Komisji.
4. Celem postępowania przed Komisją jest pociągnięcie do odpowiedzialności sprawcy przewinienia zawodowego oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnianiu przewinień zawodowych, a także zapobieganie im oraz umacnianie poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.
5. Celem postępowania wykonawczego jest wykonanie orzeczeń zapadłych w toku postępowania przed Komisją.

Art. 54.

1. Stronami postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej są pokrzywdzony oraz osoba obwiniona.
2. W postępowaniu przed Komisją stroną jest również Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej, zwany dalej „Rzecznikiem”, albo jego zastępca.
3. W postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zastępca Rzecznika wykonuje prawa i obowiązki Rzecznika.

Art. 55.

1. Pokrzywdzonym jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przewinienie zawodowe.
2. Pokrzywdzony może ustanowić nie więcej niż dwóch pełnomocników spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.
3. W razie śmierci pokrzywdzonego jego prawa w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, w tym prawo dostępu do informacji medycznej oraz dokumentacji medycznej, może wykonywać małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.

Art. 56.

1. Za osobę obwinioną uważa się fizjoterapeutę, wobec którego w toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu lub przeciwko któremu skierował do Komisji wnioski o ukaranie.
2. Osoba obwiniona może ustanowić nie więcej niż dwóch obrońców spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.
3. W czasie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, na uzasadniony wniosek osoby obwinionej, Komisja ustanawia jej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.

4. W przypadku gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności osoby obwinionej i nie ma ona obrońcy z wyboru, Komisja ustanawia jej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów. W postępowaniu wyjaśniającym Komisja ustanawia obrońcę na wniosek Rzecznika.
5. Jeżeli Komisja uzna za niezbędne ustanowienie obrońcy ze względu na okoliczności utrudniające obronę, ustanawia dla osoby obwinionej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.

Art. 57.

1. Organ prowadzący postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej przeprowadza dowody na wniosek stron lub z urzędu.
2. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego lub specjalisty.
3. W celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego osoby obwinionej powołuje się dwóch biegłych lekarzy psychiatrów.
4. Nie stanowi naruszenia tajemnicy zawodowej składanie przez fizjoterapeutę zeznań lub wyjaśnień w trakcie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Art. 58.

1. Jeżeli w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności zawodowej świadek, biegły lub specjalista bez usprawiedliwienia nie stawiał się na wezwanie Rzecznika lub na rozprawę przed Komisją albo bezpodstawnie odmawia zeznań, Rzecznik lub Komisja może zwrócić się do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wezwanej o:
 - 1) nałożenie kary za nieusprawiedliwione niestawiennictwo albo za odmowę zeznań;
 - 2) przymusowe sprowadzenie świadka, biegłego lub specjalisty.
2. Świadek, biegły lub specjalista nie podlega karze, o której mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli nie był uprzedzony o skutkach niestawiennictwa albo odmowy złożenia zeznań.
3. Jeżeli świadek, biegły lub specjalista nie może stawić się z powodu przeszkody zbyt trudnej do usunięcia, Komisja zleca jego przesłuchanie członkowi wyznaczonemu ze swego składu. Strony mają prawo brać udział w tej czynności.

Art. 59.

1. Nie można pociągnąć do odpowiedzialności zawodowej osoby obwinionej, dopóki popełnienie przewinienia zawodowego nie zostało udowodnione i stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Komisji.
2. Wszelkie wątpliwości, których w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie da się usunąć, należy tłumaczyć na korzyść osoby obwinionej.
3. Organy prowadzące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Art. 60.

1. Postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie wszczyna się, jeżeli:
 - 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;
 - 2) czyn nie stanowi przewinienia zawodowego albo przepisy ustawy stanowią, że sprawca nie popełnia przewinienia zawodowego;
 - 3) osoba obwiniona zmarła;
 - 4) nastąpiło ustanie karalności;
 - 5) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się;
 - 6) szkodliwość społeczna czynu jest znikoma.
2. Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej umarza się, jeżeli wystąpią przesłanki wymienione w ust. 1.
3. W razie śmierci osoby obwinionej przed ukończeniem rozpoczętego postępowania przed Komisją toczy się ono nadal, jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia jej zgonu zażąda tego jej małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek lub osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. W takim przypadku Komisja może wydać tylko orzeczenie uniewinniające albo w braku przesłanek dla wydania tego rodzaju orzeczenia – umorzyć postępowanie.

Art. 61.

1. Nie można wszcząć postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata.
2. Bieg przedawnienia przerywa każda czynność Rzecznika.
3. Karalność przewinienia zawodowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat.
4. Jeżeli czyn, o którym mowa w ust. 1, stanowi jednocześnie przestępstwo, ustanie karalności przewinienia zawodowego następuje nie wcześniej niż ustanie karalności przestępstwa.

Art. 62.

1. Rzecznik niezwłocznie po otrzymaniu informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego jest obowiązany wydać postanowienie o wszczęciu bądź o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Postanowienie doręcza się stronom.
2. Jeżeli zachodzi potrzeba, można zażądać uzupełnienia w określonym terminie danych zawartych w informacji lub dokonać sprawdzenia faktów w tym zakresie. W tym wypadku postanowienie o wszczęciu albo o odmowie wszczęcia postępowania należy wydać najpóźniej w terminie miesiąca od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.
3. Pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego.
4. Stronom przysługuje zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

5. Uprawnionym do złożenia zażalenia przysługuje prawo przejrzenia akt.
6. Zażalenie wnosi się do Komisji za pośrednictwem Rzecznika w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu postanowienia.
7. Komisja rozpoznaje zażalenie oraz orzeka w składzie trzyosobowym.
8. Uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego albo o odmowie jego wszczęcia, Komisja wskazuje powody uchylecia, a w miarę potrzeby – także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są wiążące dla Rzecznika.

Art. 63.

W toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik powinien dążyć do szczegółowego wyjaśnienia sprawy. W tym celu może przesłuchiwać pokrzywdzonego i inne osoby w charakterze świadków, powoływać i przesłuchiwać biegłych lub specjalistów, jak również przeprowadzać inne dowody. W przypadkach niecierpiących zwłoki, w szczególności wtedy, gdy mogłoby to spowodować zatarcie śladów lub dowodów przewinienia zawodowego, Rzecznik może przesłuchać fizjoterapeutę w charakterze osoby obwinionej, przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów, jeżeli zachodzą warunki do sporządzenia takiego postanowienia.

Art. 64.

Jeżeli zebrany w postępowaniu wyjaśniającym materiał dowodowy wskazuje na fakt popełnienia przewinienia zawodowego, Rzecznik wydaje postanowienie o przedstawieniu fizjoterapeucie zarzutów.

Art. 65.

1. Jeżeli postępowanie wyjaśniające nie dostarczyło podstaw do sporządzenia wniosku o ukaranie, Rzecznik wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania bez konieczności uprzedniego zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego i bez postanowienia o zamknięciu postępowania.
2. W postanowieniu o umorzeniu postępowania wskazuje się przyczyny umorzenia.
3. Jeżeli umorzenie następuje po wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, postanowienie o umorzeniu zawiera także imię i nazwisko osoby obwinionej oraz określenie zarzucanego jej czynu.

Art. 66.

1. Jeżeli istnieją podstawy do sporządzenia wniosku o ukaranie, Rzecznik zawiadamia osobę obwinioną lub jej obrońców o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami postępowania wyjaśniającego wraz z pouczeniem o możliwości uprzedniego przejrzenia akt.
2. W terminie 14 dni od dnia zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego może ona składać wnioski o uzupełnienie postępowania.
3. Termin zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego powinien być tak wyznaczony, aby od doręczenia zawiadomienia o nim osobie obwinionej i jej obrońcom upłynęło co najmniej 14 dni.
4. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo osoby obwinionej lub jej obrońcy nie wstrzymuje dalszego postępowania.
5. Jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, Rzecznik wydaje postanowienie o jego zamknięciu.

6. Rzecznik, w terminie 14 dni od dnia wydania postanowienia o zamknięciu postępowania wyjaśniającego, składa do Komisji wnioski o ukaranie.

Art. 67.

1. Postępowanie wyjaśniające prowadzone przez Rzecznika powinno być zakończone w terminie 6 miesięcy od dnia uzyskania informacji, o której mowa w art. 62 ust. 1.
2. W uzasadnionym przypadku Komisja może przedłużyć okres postępowania wyjaśniającego na dalszy czas określony.

Art. 68.

1. W przypadku gdy zebrane w postępowaniu wyjaśniającym lub przeprowadzone przed Komisją dowody wskazują z dużym prawdopodobieństwem, że osoba obwiniona popełniła przewinienie zawodowe, a rodzaj tego przewinienia wskazuje, że wykonywanie przez osobę obwinioną zawodu zagraża bezpieczeństwu pacjentów lub grozi popełnieniem kolejnego przewinienia zawodowego, Komisja może wydać postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu przez osobę obwinioną na okres nieprzekraczający 12 miesięcy.
2. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu Komisja może wydać z urzędu lub na wniosek Rzecznika. Jest ono natychmiast wykonalne.
3. Komisja niezwłocznie przekazuje postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu ministrowi właściwemu do spraw zdrowia.
4. Jeżeli do upływu okresu tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu w sprawie zawieszono fizjoterapeutę nie zapadnie prawomocne orzeczenie Komisji, Komisja z urzędu bada zasadność dalszego tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu.
5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, osobie obwinionej przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia. Wniosek wnosi się do Komisji, która rozpatruje go w innym składzie. Złożenie wniosku nie wstrzymuje natychmiastowej wykonalności postanowienia.

Art. 69.

1. Postępowanie przed Komisją odbywa się na rozprawie jawnej.
2. Komisja może wyłączyć jawność rozprawy, jeżeli jawność mogłaby:
 - 1) naruszyć tajemnicę zawodową;
 - 2) wywołać zakłócenie spokoju lub porządku publicznego;
 - 3) obrażać dobre obyczaje;
 - 4) ujawnić okoliczności, które ze względu na ważny interes państwa powinny być zachowane w tajemnicy;
 - 5) naruszyć ważny interes prywatny.
3. Komisja wyłącza jawność rozprawy także na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 70.

1. Komisja orzeka w składzie trzyosobowym.
2. W składzie orzekającym Komisji może uczestniczyć, bez prawa głosu, jeden z członków Komisji, wyznaczony w charakterze sędziego rezerwowego.

Art. 71.

Członkowie Komisji w zakresie orzekania podlegają przepisom powszechnie obowiązującego prawa.

Art. 72.

1. Komisja umarza postępowanie w przypadku:
 - 1) stwierdzenia po rozpoczęciu postępowania przed Komisją okoliczności wymienionych w art. 60 ust. 1 pkt 3–6;
 - 2) gdy osoba obwiniona w chwili popełnienia czynu była niepoczytalna.
2. W razie ujawnienia okoliczności wymienionych w art. 60 ust. 1 pkt 1 i 2 Komisja wydaje orzeczenie uniewinniające osobę obwinioną.

Art. 73.

1. Komisja może orzec następujące kary:
 - 1) upomnienie;
 - 2) nagane;
 - 3) karę pieniężną;
 - 4) zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w podmiotach leczniczych na okres od 1 roku do 5 lat;
 - 5) ograniczenie zakresu czynności w wykonywaniu zawodu na okres od 6 miesięcy do 2 lat;
 - 6) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 1 roku do 5 lat;
 - 7) pozbawienie prawa wykonywania zawodu.
2. Komisja, orzekając karę przewidzianą w ust. 1 pkt 5 albo 6, może dodatkowo orzec karę wymienioną w ust. 1 pkt 4.

Art. 74.

1. W przypadku orzeczenia kar przewidzianych w art. 73 ust. 1 pkt 4–7 Komisja może zarządzić opublikowanie orzeczenia.
2. W przypadku obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujących czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Komisja orzeka kary, o których mowa w art. 73 ust. 1 pkt 1–3.

Art. 75.

1. Karę pieniężną orzeka się w wysokości od 1 000 zł do 10 000 zł na cel społeczny związany z ochroną zdrowia.
2. Karę pieniężną orzeka się samoistnie lub obok kar wymienionych w art. 73 ust. 1 pkt 4–6.

Art. 76.

Orzekając karę ograniczenia zakresu czynności w wykonywaniu zawodu, Komisja określa szczegółowo czynności, których fizjoterapeuta nie może wykonywać.

Art. 77.

1. Zawieszenie prawa wykonywania zawodu orzeka się w miesiącach i latach.
2. Bieg kary rozpoczyna się z dniem uprawomocnienia się orzeczenia.
3. Na poczet kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu zalicza się okres tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu.
4. Kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu pociąga za sobą skreślenie z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.
5. Fizjoterapeuta, wobec którego została orzeczona kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu może ubiegać się ponownie o uzyskanie tego prawa po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w którym wymierzona została kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

Art. 78.

1. Ogłoszenie orzeczenia Komisji jest jawne.
2. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego przytacza ustnie jego główne motywy.
3. Przewodniczący składu orzekającego może wyłączyć jawność ogłoszenia głównych motywów orzeczenia w razie zaistnienia przesłanek określonych w art. 69 ust. 2.

Art. 79.

1. Orzeczenie Komisji zawiera:
 - 1) oznaczenie Komisji, które je wydała, oraz sędziów, Rzecznika i protokolanta;
 - 2) datę oraz miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia;
 - 3) imię, nazwisko oraz numer prawa wykonywania zawodu osoby obwinionej;
 - 4) opis i kwalifikację prawną zarzucanego czynu;
 - 5) rozstrzygnięcie w przedmiocie postępowania;
 - 6) postanowienie o kosztach postępowania;
 - 7) rozstrzygnięcie co do kary, a w razie potrzeby – co do zaliczenia na jej poczet tymczasowego zawieszenia w prawie wykonywania zawodu, w przypadku orzeczenia skazującego.
2. Uzasadnienie orzeczenia zawiera:
 - 1) wskazanie, jakie fakty Komisja uznała za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparła się dowodach i dlaczego nie uznała dowodów przeciwnych;
 - 2) wskazanie podstawy prawnej orzeczenia;
 - 3) przytoczenie okoliczności, które Komisja miała na względzie przy wymiarze kary.
3. Orzeczenie Komisji wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania Komisja doręcza stronom w terminie 30 dni od dnia jego ogłoszenia, z zastrzeżeniem art. 85 ust. 2.

Art. 80.

1. W razie ukarania osoby obwinionej ponosi ona koszty postępowania, chyba że Komisja postanowi inaczej.
2. W razie uniewinnienia osoby obwinionej lub umorzenia postępowania koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.
3. Osobie obwinionej przysługuje zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.
4. Zażalenie wnosi się do Komisji, która wydała orzeczenie.

Art. 81.

1. Od orzeczenia Komisji stronom przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Komisję w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.
2. W składzie orzekającym Komisji rozpatrującym ponownie sprawę nie mogą uczestniczyć osoby uczestniczące w wydaniu zaskarżonego orzeczenia.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, wnosi się za pośrednictwem Komisji, która wydała orzeczenie.
3. Cofnięcie wniosku, o którym mowa w ust. 1, przez składającą go stronę przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej wiąże Komisję, która pozostawia wniosek bez rozpoznania, o ile nie zachodzą przesłanki z art. 439 § 1 pkt 1, 2 i 5–10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm⁹⁾).

Art. 82.

1. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczący winy uważa się za zwrócony przeciwko całości orzeczenia.
2. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczący kary uważa się za zwrócony przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze.

Art. 83.

Komisja ponownie rozpatrując sprawę utrzymuje w mocy, uchyla albo zmienia zaskarżone orzeczenie.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430 i 1431 i Nr 279, poz. 1645.

Art. 84.

1. Orzeczenia Komisji zapadłe w wyniku rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej są prawomocne z chwilą ogłoszenia.
2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się stronom wraz z pisemnym uzasadnieniem w terminie 2 miesięcy od dnia jego ogłoszenia.

Art. 85.

1. Od prawomocnego orzeczenia Komisji kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej stronom, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia i Prezesowi przysługuje w terminie 14 dnia od dnia doręczenia orzeczenia odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu okręgowego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.
2. Do rozpoznania odwołania, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.¹⁰⁾) o apelacji. Od orzeczenia sądu okręgowego kasacja nie przysługuje.

Art. 86.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zakończone prawomocnym orzeczeniem Komisji wznawia się, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem Komisji, wskazujące na to, że:

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845, z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 67, poz. 571, Nr 69, poz. 592 i 593 i Nr 131, poz. 1075, Nr 179, poz. 1395 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 7, poz. 45, Nr 40, poz. 229, Nr 108, poz. 684, Nr 109, poz. 724 i Nr 125, poz. 842.

- a) osoba obwiniona nie popełniła czynu albo jej czyn nie stanowił przewinienia zawodowego lub nie podlegał karze,
- b) Komisja umorzyła postępowanie, błędnie przyjmując popełnienie przez osobę obwinioną zarzucanego jej czynu.

Art. 87.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zakończone prawomocnym orzeczeniem Komisji można wznowić w przypadku uchylecia lub istotnej zmiany treści prawomocnego orzeczenia, z powodu którego zostało ono umorzone w trybie art. 72 ust. 1.

Art. 88.

Czyn, o którym mowa w art. 87 pkt 1, musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3–11 lub w art. 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 89.

1. Wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek strony lub z urzędu.
2. Wniosek o wznowienie postępowania na korzyść osoby obwinionej może złożyć w razie jej śmierci osoba, o której mowa w art. 55 ust. 3.
3. Postępowanie wznawia się z urzędu tylko w razie ujawnienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.
4. Wznowienie nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w ust. 3, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji.
5. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść osoby obwinionej po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 90.

1. W kwestii wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym Komisji orzeka w innym składzie Komisja.
2. W kwestii wznowienia postępowania Komisja orzeka na posiedzeniu bez udziału stron, chyba że przewodniczący składu orzekającego Komisji lub Komisja postanowią inaczej.

Art. 91.

Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Do wniosku dołącza się odpowiednią liczbę jego odpisów dla stron postępowania.

Art. 92.

1. Na postanowienie oddalające wniosek o wznowienie postępowania lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W takim przypadku stosuje się przepisy art. 81 ust. 1 i 2.

2. Orzekając o wznowieniu postępowania, Komisja uchyla zaskarżone orzeczenie i ponownie rozpatruje sprawę w innym składzie. Od orzeczenia o wznowieniu postępowania środek odwoławczy nie przysługuje.
3. Uchylając zaskarżone orzeczenie Komisja może uniewinnić osobę obwinioną, jeżeli nowe fakty lub dowody wskazują na to, że orzeczenie to jest oczywiście niesłuszne, albo też postępowanie umorzyć.

Art. 93.

1. Fizjoterapeuta, który w wyniku wznowienia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej albo kasacji został uniewinniony, przysługuje roszczenie o odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, na skutek wykonania względem niej w całości albo w części kary, która została zmieniona albo uchylona w wyniku wznowienia postępowania albo kasacji.
2. W sprawach roszczeń, o których mowa w ust. 1, orzeka sąd powszechny.
3. Roszczenia, o których mowa w ust. 1, ulegają przedawnieniu z upływem roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w wyniku wznowienia postępowania albo kasacji.

Art. 94.

Prawomocne orzeczenie wydane przez Komisję, Komisja doręcza wraz z uzasadnieniem stronom, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia i Prezesowi.

Art. 95.

Prawomocne ukaranie karami wymienionymi w art. 73 ust. 1 pkt 6 i 7 stanowi podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika albo umowy cywilnoprawnej, na podstawie której fizjoterapeuta wykonuje zawód.

Art. 96.

Na wniosek osoby obwinionej prawomocne orzeczenie uniewinniające ją w sprawie z zakresu odpowiedzialności zawodowej podlega opublikowaniu.

Art. 97.

1. Zatarcie ukarania następuje z urzędu:
 - 1) po upływie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 73 ust. 1 pkt 1,
 - 2) po upływie 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 73 ust. 1 pkt 2,
 - 3) po upływie 3 lat od dnia wykonania orzeczenia o ukaraniu karami wymienionymi w art. 73 ust. 1 pkt 3–5,
 - 4) po upływie 5 lat od dnia wykonania orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 73 ust. 1 pkt 6,
 - 5) po upływie 15 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 73 ust. 1 pkt 7– jeżeli fizjoterapeuta nie zostanie w tym czasie ponownie ukarany lub nie zostanie wszczęte przeciwko nim postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

2. Zatarcie ukarania następuje przez usunięcie z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów informacji o ukaraniu.

Art. 98.

1. Rzecznika powołuje minister właściwy do spraw zdrowia spośród osób zatrudnionych w obsługującym go urzędzie na 4-letnią kadencję. Zastępców rzecznika powołuje minister właściwy do spraw zdrowia na wniosek rzecznika.
2. Rzecznikiem oraz jego zastępcą może być osoba niekarana za przestępstwo umyślne lub z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej bądź zawodowej, dająca rękojmię należytego wykonywania tej funkcji, oraz która:
 - 1) posiada uprawnienia radcy prawnego, lub posiada ukończoną aplikację sądową, prokuratorską, adwokacką lub notarialną, albo
 - 2) zajmowała stanowisko sędziego sądu powszechnego lub administracyjnego.
3. Kadencja rzecznika rozpoczyna się w dniu jego powołania.
4. Ta sama osoba nie może być rzecznikiem dłużej niż przez dwie kolejne kadencje.
5. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje rzecznika przed upływem kadencji w przypadku:
 - 1) złożenia rezygnacji;
 - 2) niewypełniania obowiązków na skutek długotrwałej choroby trwającej ponad 6 miesięcy, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim;
 - 3) skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub prawomocnego ukarania z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej bądź zawodowej.
6. Kadencja rzecznika wygasa w przypadku jego śmierci.
7. Rzecznikowi oraz jego zastępcy z tytułu sprawowanej funkcji przysługuje miesięczne wynagrodzenie.
8. Zastępcy rzecznika działają w imieniu i na rzecz rzecznika.
9. Zastępcy rzecznika w przypadku odwołania rzecznika przed upływem kadencji albo wygaśnięcia jego kadencji wykonują prawa i obowiązki rzecznika.
10. Przepisy ust. 5 stosuje się odpowiednio do zastępców rzecznika.
11. Wydatki związane z działalnością rzecznika i jego zastępców są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Art. 99.

Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, organizację pracy rzecznika i jego zastępców oraz wysokość ich wynagrodzenia, kierując się potrzebą zapewnienia rzetelności i sprawności pracy rzecznika i jego zastępców oraz uwzględniając nakład pracy rzecznika i jego zastępców wynikający z prowadzenia postępowań wyjaśniających oraz występowania przed Komisją w sprawach odpowiedzialności zawodowej.

Art. 100.

1. W sprawach odpowiedzialności zawodowej orzeka Komisja.
2. Komisja składa się z 9 członków, w tym Przewodniczącego Komisji, powoływanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia na 4-letnią kadencję.
3. W skład Komisji wchodzi 6 przedstawicieli fizjoterapeutów oraz 3 przedstawiciele ministra właściwego do spraw zdrowia.

4. Członkiem Komisji, przedstawicielem fizjoterapeutów, może zostać osoba uprawniona do wykonywania zawodu medycznego, posiadająca co najmniej 5-letnie doświadczenie w wykonywaniu zawodu, niekarana z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej bądź zawodowej, dająca rękojmię należytego wykonywania tej funkcji.
5. Członkiem Komisji – przedstawicielem ministra właściwego do spraw zdrowia – może zostać osoba niekarana za przestępstwo umyślne lub z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej bądź zawodowej, dająca rękojmię należytego wykonywania tej funkcji.
6. Dwóch członków Komisji – przedstawicieli ministra właściwego do spraw zdrowia – powinna mieć wykształcenie prawnicze, a Przewodniczący dodatkowo uprawnienia radcy prawnego albo ukończoną aplikację sądową, prokuratorską, adwokacką lub notarialną.

Art. 101.

1. Na czas wykonywania zadań w Komisji jej członkom przysługuje zwolnienie od pracy zawodowej z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.
2. Członkom Komisji przysługuje wynagrodzenie za rozpoznanie sprawy naruszenia przepisów o wykonywaniu zawodu medycznego zakończonej wydaniem orzeczenia oraz zwrot kosztów podróży i noclegów na zasadach określonych w przepisach dotyczących należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.
3. Wydatki związane z działalnością Komisji są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Art. 102.

Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, tryb powoływania i odwoływania członków Komisji, organizację i tryb pracy Komisji oraz wysokość wynagrodzenia jej członków, kierując się potrzebą zapewnienia rzetelności i sprawności działania Komisji oraz uwzględniając nakład pracy członków Komisji wynikający z orzekania w sprawach odpowiedzialności zawodowej.

Art. 103.

Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia sposób i tryb wykonania prawomocnych orzeczeń Komisji, kierując się potrzebą respektowania praw uczestników postępowania oraz specyfiką i złożonością postępowań w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Art. 104.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego dotyczące postępowania uproszczonego; nie stosuje się przepisów o oskarżycielu prywatnym, powódzie cywilnym, przedstawicielu społecznym, o postępowaniu przygotowawczym oraz środkach przymusu, z wyjątkiem przepisów o karze pieniężnej;

2) rozdziałów I–III i art. 53 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹¹⁾).

Rozdział 7 **Przepisy karne**

Art. 105.

Kto bez wymaganego prawa wykonywania zawodu udziela świadczeń z zakresu fizjoterapii,
podlega karze grzywny.

Art. 106.

Jeżeli sprawca czynu określonego w art. 105 działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wprowadza w błąd, co do posiadania takiego prawa,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 107.

Kto zatrudnia do udzielania świadczeń z zakresu fizjoterapii osobę nieposiadającą prawa wykonywania zawodu wymaganego do udzielenia tych świadczeń,
podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 108.

Postępowanie w sprawach o czyn określony w art. 105 toczy się według przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.¹²⁾).

Fizjoterapia

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602 oraz z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280 i Nr 233, poz. 1381.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 214, poz. 1344 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307 i Nr 225, poz. 1466 oraz z 2011 r. Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1431 i Nr 244, poz. 1454.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 109.

W ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 43 uchyla się ust. 1.

Art. 110.

W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.¹³⁾) w art. 9b po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, standardy kształcenia dla kierunku studiów: fizjoterapia uwzględniając wymogi dotyczące kształcenia i szkolenia przygotowujące do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.”.

Art. 111.

W ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657 i Nr 174, poz. 1039) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 3 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) minister właściwy do spraw zdrowia, na podstawie ustawy z dnia ... 2013 r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. Nr ..., poz. ...), w zakresie danych przetwarzanych w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów oraz rejestrze osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

2) w art. 30 po ust. 2 pkt dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W Systemie Monitorowania Kształcenia Pracowników Medycznych są przetwarzane również dane objęte rejestrem podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe, o którym mowa w art. 50 ustawy z dnia ... 2013 r. o zawodzie fizjoterapeuty.”.

Art. 112.

Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełniają łącznie warunki określone w art. 16 ust. 1 pkt 1-4 stają się fizjoterapeutami w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 113.

Osoby, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1-4, wpisuje się do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów,

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 195, poz. 1200, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 97, poz. 801 i Nr 226, poz. 1809 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857.

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 80, poz. 542, Nr 120, poz. 818, Nr 176, poz. 1238 i 1240 i Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, z 2009 r. Nr 68, poz. 584, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278 i Nr 202, poz. 1553, z 2010 r. Nr 57, poz. 359, Nr 75, poz. 471, Nr 96, poz. 620 i Nr 127, poz. 857 oraz z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 84, poz. 455, Nr 112, poz. 654, Nr 174, poz. 1039 i Nr 185, poz. 1092.

na wniosek złożony nie później niż w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 114.

Osoby, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1-4, mogą wykonywać zawód fizjoterapeuty w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy bez uzyskania wpisu do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

Art. 115.

Tytuł specjalisty fizjoterapii uzyskany przed dniem wejścia w życie ustawy oraz w ramach szkolenia, o którym mowa w art. 209 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, uznaje się za równoważny z tytułem specjalisty w rozumieniu przepisów ustawy.

Art. 116.

Ustawa wchodzi w życie z dniem

Fizjoterapia
Polska

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie celu ustawy.

Celem projektu ustawy o zawodzie fizjoterapeuty jest uregulowanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym kształcenia, uzyskiwania prawa od wykonywania zawodu i zasad odpowiedzialności zawodowej. Brak tych regulacji w dotychczasowym stanie prawnym wywołuje szereg negatywnych skutków, takich jak nieodwracalne zmiany w organizmie pacjenta i uszczerbek na zdrowiu, które w konsekwencji mogą doprowadzić do inwalidztwa pacjenta, przez:

- 1) niewłaściwe dokonywanie oceny stanu osoby, która ma być poddawana zabiegom fizjoterapeutycznym oraz niewłaściwe wykonywanie badań czynnościowych niezbędnych do programowania i kontrolowania procesu fizjoterapii może prowadzić do błędnej diagnozy fizjoterapeutycznej, a tym samym do niewłaściwego programowania fizjoterapii,
- 2) niewłaściwe kształtowanie, nieskuteczne podtrzymywanie czy przywracanie sprawności i wydolności osób w różnym wieku utraconej lub obniżonej wskutek różnych chorób bądź urazów, np. zamiast zmniejszać przykurcze stawowe u pacjentów dochodzi do ich pogłębiania, do podwichnięcia stawów itd.,
- 3) niewłaściwe wykonywanie zabiegów fizjoterapeutycznych oraz nieumiejętne dostosowywanie swych działań do nadrzędnych celów rehabilitacji w ramach funkcjonowania zespołów rehabilitacyjnych może zakłócić efektywność procesu leczenia oraz może prowadzić do dodatkowych powikłań wynikających z nieprawidłowego wykonywania zabiegów fizykoterapeutycznych, np. poparzeń,
- 4) niewłaściwe dobranie do potrzeb pacjenta wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi może utrudniać funkcje ruchowe, pogłębiając patologiczne objawy, i obniżać jakość życia pacjenta.

Za podjęciem niniejszej inicjatywy ustawodawczej przemawia również to, że już 26 państw członkowskich Unii Europejskiej podjęło decyzję o uregulowaniu w swoich ustawodawstwach zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty jako zawodu regulowanego. Zawód regulowany w rozumieniu przepisów prawa wspólnotowego to taki zawód, którego podjęcie lub wykonywanie w danym kraju uzależnione jest od warunków określonych w przepisach prawnych danego państwa. Uwarunkowane to jest specyfiką wykonywania tych zawodów polegającą na udzielaniu w sposób osobisty usług o wyjątkowym charakterze społecznym. Wymaga to od osób wykonujących

takie zawody szczególnych cech psychofizycznych i moralnych oraz wysokich, stale podnoszonych kwalifikacji zawodowych. Ponadto, z uwagi na charakter otrzymywanych w toku wykonywania zawodu informacji, osoby wykonujące zawód fizjoterapeuty powinny przestrzegać tajemnicy zawodowej oraz mieć jasno określone zasady odpowiedzialności zawodowej.

2. Przedstawienie stanu obecnego.

Zawód fizjoterapeuta zaliczany jest w klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy do grupy „Inni specjaliści ochrony zdrowia”, oznaczonej symbolem 2283, obok m.in. farmaceuty, dietetyka czy logopedy (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537)

Zawód fizjoterapeuty można obecnie wykonywać po ukończeniu studiów wyższych na kierunku „fizjoterapia”. Obecnie szkolenie organizowane jest na zasadach określonych rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 30 września 2002 r. w sprawie uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 173, poz. 1419, z późn. zm.). Studia I stopnia kończą się uzyskaniem tytułu licencjata i umożliwiają pracę w zawodzie fizjoterapeuty. Można także kontynuować kształcenie na studiach II stopnia, które trwają 2 lata i kończą się uzyskaniem tytułu magistra, z możliwością kontynuowania kształcenia na studiach doktoranckich.

3. Różnice między dotychczasowym a przewidywanym stanem prawnym.

Niniejszą ustawą proponuje się uregulowanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym kształcenia, uzyskiwania prawa od wykonywania zawodu i zasad odpowiedzialności zawodowej.

Proponuje się, aby prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiadała osoba mogąca wykazać się określonymi w ustawie kwalifikacjami.

Fizjoterapeuta będzie mógł również prowadzić prace naukowo-badawcze w zakresie swoich kwalifikacji, działać na rzecz popularyzacji zachowań prozdrowotnych oraz ma prawo do nauczania zawodu fizjoterapeuty.

W trakcie wykonywania zawodu fizjoterapeuta nie będzie mógł przekraczać swoich uprawnień służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu, profilaktyce i poprawie zdrowia wynikających z procesu leczenia, z wyjątkiem szczególnych

sytuacji gdy zwłoka w udzieleniu świadczenia mogłaby spowodować stan nagłego zagrożenia zdrowotnego.

Proponuje się, aby fizjoterapeuta miał prawo wglądu do dokumentacji medycznej pacjenta oraz do uzyskania od podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych pełnej informacji o stanie zdrowia pacjenta. Fizjoterapeuta obowiązany będzie do informowania pacjenta, jego przedstawiciela ustawowego, osoby bliskiej lub opiekuna o jego prawach.

Fizjoterapeuta będzie miał obowiązek, w przypadku stwierdzenia naruszenia zasad wykonywania tego zawodu, przekazać swoje uwagi osobie naruszającej oraz w przypadku nieskuteczności tych uwag zawiadomić Rzecznika Dyscyplinarnego.

W przypadku naruszenia zasad etyki zawodowej lub uchybień w wykonywaniu zawodu fizjoterapeuty Krajowa Rada Fizjoterapeutów powiadomi Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.

Fizjoterapeuta, który nie wykonuje zawodu łącznie przez okres dłuższy niż 5 lat w okresie ostatnich 6 lat, a zamierza wrócić do jego wykonywania, obowiązany będzie zawiadomić o tym Krajową Radę Fizjoterapeutów i odbyć w wyznaczonym przez nią miejscu, czasie szkolenie trwające nie dłużej niż 6 miesięcy. Przeszkolenie to może również odbyć się na podstawie umowy o pracę u pracodawcy, który zatrudnia albo ma zamiar zatrudnić fizjoterapeutę.

Rozdział 3 - Prawo wykonywania zawodu

Proponuje się, aby prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługiwało osobie, która spełnia następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) jej stan zdrowia pozwala na wykonywanie zawodu fizjoterapeuty;
- 3) posługuje się językiem polskim w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu – niezbędny zakres znajomości języka zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw zdrowia;
- 4) posiada wskazane szczegółowo w projekcie dyplomy i świadectwa potwierdzające zdobycie odpowiednich kwalifikacji do wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
- 5) złożyła z wynikiem pozytywnym Państwowy Egzamin Fizjoterapii.

Zgodnie z przepisami projektu ustawy, podstawą wpisu do **Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów** i otrzymania dokumentu „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty” będzie decyzja Ministra Zdrowia stwierdzająca prawo wykonywania zawodu, podejmowana na wniosek zainteresowanego. Wniosek wraz załącznikami zawierać powinien dane potwierdzające spełnienie, określonych w projekcie ustawy, warunków do wykonywania zawodu, w tym: orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania zawodu, oświadczenie o znajomości języka polskiego, kopie dyplomów potwierdzających posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych lub kopie decyzji o uznaniu kwalifikacji.

Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu podlegać będzie opłacie stanowiącej dochód budżetu państwa. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 10 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, a jest ustalana w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia. Nieuiszczenie opłaty będzie skutkowało zwrotem wniosku.

Proponuje się, aby osoby posiadające co najmniej tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii, przed uzyskaniem prawa wykonywania zawodu był obowiązkane przystąpić do **Państwowego Egzaminu Fizjoterapii (PEF)**, który jest przeprowadzany przez Centrum Egzaminów Medycznych. PEF odbywa się przed Komisją Egzaminacyjną powoływaną przez dyrektora CEM, dwa razy do roku. Egzamin przeprowadzany jest w formie testu składającego się z 200 pytań. Kwestie związane z organizacją PEF, w tym m.in. wykaz dziedzin oraz zakres problematyki uwzględnianej przy opracowywaniu pytań testowych, tryb powoływania członków Komisji Egzaminacyjnej, tryb unieważniania PEF, projekt ustawy przekazuje do uregulowania ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w drodze rozporządzenia.

Egzamin co do zasady będzie bezpłatny, jednakże osoba, która podchodzi do niego po raz czwarty albo kolejny, wnosi opłatę egzaminacyjną w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok. Opłata ta stanowić będzie dochód budżetu państwa.

Osoba zdająca PEF będzie mogła wnieść w terminie 3 dni od dnia przystąpienia do egzaminu merytoryczne zastrzeżenia do zadania testowego. Zastrzeżenia składa się do dyrektora CEM a rozpatruje je, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od ostatecznego dnia do ich wniesienia, komisja powołana przez dyrektora

CEM. W skład komisji wchodzić powinny osoby, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowego rozpatrzenia wniesionych zastrzeżeń. W przypadku uznania zastrzeżenia komisja unieważni zadanie objęte zastrzeżeniem. Za unieważnione pytanie nie przyznaje się punktów, w związku z czym obniżona zostaje maksymalna możliwa do uzyskania liczba punktów z testu.

Prawo wykonywania zawodu wygasać będzie w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) zrzeczenia się prawa wykonywania zawodu;
- 3) utraty prawa wykonywania zawodu w wyniku prawomocnego orzeczenia przez Komisję odpowiedzialności zawodowej lub orzeczonego przez sąd środka karnego polegającego na zakazie wykonywania zawodu;
- 4) utraty obywatelstwa polskiego, obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się;
- 5) cofnięcia statusu rezydenta długoterminowego WE w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (2011 r. Nr 264, poz. 1573 i Nr 191, poz. 1133);
- 6) utraty pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 7) upływu czasu, na jaki zostało przyznane – jeżeli na wniosek osoby ubiegającej się zostało przyznane na czas określony.

Obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy posiadają uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, projekt ustawy przyznaje prawo do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty, pod warunkiem złożenia do Ministra Zdrowia odpowiednich dokumentów m.in. potwierdzających obywatelstwo i kwalifikacje zawodowe. W tym trybie fizjoterapeuta jest wpisywany do rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonego przez Ministra Zdrowia w systemie teleinformatycznym.

Wpis do rejestru oraz wydanie zaświadczenia będą bezpłatne i nie mogą powodować opóźnień lub utrudnień w tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu.

W rozdziale 4 projektu uregulowane zostały zasady prowadzenia Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów oraz wydawania zaświadczeń.

Proponuje się, aby Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów był prowadzony przez Ministra Zdrowia, w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. W rejestrze tym gromadzone będą dane fizjoterapeutów posiadających prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym m.in.: numer zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu, informację o posiadaniu prawa wykonywania zawodu w innym państwie niż Rzeczpospolita Polska, informację o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu, dane dotyczące uzyskanych dyplomów, stopni i tytułów naukowych, nazwę pracodawcy oraz datę zatrudnienia i stanowisko, poczynając od daty rozpoczęcia wykonywania zawodu, a ponadto informacje o: zaprzestaniu wykonywania zawodu, zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, przyczynie wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu, skreśleniu z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

Rejestr będzie jawny wyłącznie w zakresie danych dotyczących imienia i nazwiska, stopnia i tytułu naukowego fizjoterapeuty oraz nazwy jego pracodawcy. Fizjoterapeuta wpisany w Rejestrze będzie miał prawo do uzyskania bezpłatnego wypisu w zakresie dotyczącym jego osoby. Ponadto dane zawarte w Krajowym Rejestrze będą mogły być udostępniane:

- na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej w zakresie niezbędnym do uznania kwalifikacji, które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu fizjoterapeuty na terytorium tego państwa,
- na wniosek upoważnionych organów informację w zakresie niezbędnym dla celów statystycznych,
- systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, wszystkie dane objęte Krajowym Rejestrem.

Projekt nakłada na fizjoterapeutów obowiązek niezwłocznego informowania Ministra Zdrowia o zmianie danych wpisanych w Rejestrze, natomiast w celu sprawdzenia prawdziwości tych danych Minister Zdrowia może zwrócić się do podmiotów prowadzących zbiory meldunkowe, zbiory PESEL oraz ewidencję

wydanych i utraconych dowodów osobistych o przekazanie danych niezbędnych do aktualizacji rejestrów.

Minister Zdrowia na wniosek fizjoterapeuty, w oparciu o dane zawarte w Krajowym Rejestrze, wyda:

- 1) zaświadczenie stwierdzające, że fizjoterapeuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
- 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.

Rozdział 5 - Kształcenie podyplomowe fizjoterapeutów

W związku z nałożonym na fizjoterapeutów obowiązkiem stałego aktualizowania swojej wiedzy i umiejętności zawodowych w projekcie zostały określone rodzaje kształcenia podyplomowego, które będą uznane za realizację tego obowiązku, są to:

- 1) szkolenie specjalizacyjne, które ma na celu uzyskanie przez fizjoterapeutę specjalistycznej wiedzy i umiejętności w określonej dziedzinie fizjoterapii lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia oraz tytułu specjalisty w tej dziedzinie;
- 2) kurs dokształcający, który ma na celu pogłębienie i aktualizację wiedzy i umiejętności zawodowych fizjoterapeuty;
- 3) samokształcenie, którego cele, treści i warunki realizacji ustala sam fizjoterapeuta, może odbywać się przez m.in. udokumentowany udział w posiedzeniach szkoleniowych i kursach towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub samorządu zawodowego, warsztatach szkoleniowych i innych formach szkoleń organizowanych przez pracodawców, opublikowanie jako autor lub współautor książki naukowej, indywidualną prenumeratę fachowego czasopisma medycznego indeksowanego przez filadelfijski Instytut Informacji Naukowej lub Index Copernicus.

Do specjalizacji będzie mógł przystąpić fizjoterapeuta, który: posiada prawo wykonywania zawodu, pracował w zawodzie co najmniej przez 2 lata w okresie ostatnich 5 lat, został dopuszczony do specjalizacji po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.

Z obowiązku odbywania specjalizacji, w części lub całości, będzie mógł zostać zwolniony, przez ministra właściwego do spraw zdrowia fizjoterapeuta posiadający co najmniej stopień naukowy doktora i odpowiedni dorobek naukowy i zawodowy w dziedzinie, w której zamierza uzyskać tytuł specjalisty.

Egzamin specjalizacyjny, składający się z części teoretycznej i praktycznej, będzie organizować i przeprowadzać CEM.

Minister właściwy do spraw zdrowia będzie mógł, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym fizjoterapeutów, dokonuje wtedy wyboru organizatora kształcenia prowadzącego specjalizację. Fizjoterapeuta w tym samym czasie będzie mógł odbywać tylko jedną specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych.

Do kursu dokształcającego będzie mógł przystąpić fizjoterapeuta, który posiada prawo wykonywania zawodu oraz został zakwalifikowany do odbycia kursu dokształcającego przez organizatora kształcenia. Kurs może kończyć się egzaminem teoretycznym, przeprowadzanym w formie pisemnej lub ustnej, albo egzaminem praktycznym, jego rodzaj i formę ustala organizator kształcenia.

Organizatorami kształcenia podyplomowego zgodnie z projektem ustawy mogą być:

- 1) uczelnie, szkoły prowadzące działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych oraz podmioty lecznicze;
- 2) inne podmioty po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe, zwanego dalej „rejestrem”, będącego rejestrem działalności regulowanej.

Rozdział 6 – Odpowiedzialność zawodowa

W przedmiocie odpowiedzialności zawodowej fizjoterapeutów orzekać będzie Komisja odpowiedzialności zawodowej., natomiast Rzecznik Dyscyplinarny przygotowuje postępowanie i wykonuje czynności oskarżyciela.

Fizjoterapeuci, w tym także obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujący czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlegać będą odpowiedzialności zawodowej za naruszenie przepisów dotyczących wykonywania zawodu.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zostało podzielone w projekcie na cztery fazy:

- 1) czynności sprawdzające – ich celem jest zbadanie okoliczności koniecznych do ustalenia, czy istnieją podstawy do podjęcia dalszych działań, w ich trakcie dokonuje się przede wszystkim przesłuchania osoby składającej skargę na fizjoterapeutę;
- 2) postępowanie wyjaśniające – w jego trakcie powinno nastąpić ustalenie, czy został popełniony czyn mogący stanowić przewinienie zawodowe, wyjaśnienie okoliczności sprawy, a w przypadku stwierdzenia znamion przewinienia zawodowego – ustalenie osoby obwinionej oraz zebranie i zabezpieczenie dowodów;
- 3) postępowanie przed Komisją – rozprawa;
- 4) postępowanie wykonawcze – jego celem jest wykonanie orzeczeń zapadłych w toku postępowania przed Komisją.

Stronami postępowania będą: pokrzywdzony, osoba obwiniona oraz Rzecznik Dyscyplinarny lub jego zastępca jako oskarżyciel.

Pokrzywdzonym, zgodnie z projektem ustawy, jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przewinienie fizjoterapeuty. W postępowaniu nie musi on działać osobiście, może ustanowić nie więcej niż dwóch pełnomocników, spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych. W razie śmierci pokrzywdzonego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej toczyć się będzie dalej, a w jego miejsce jako strony może wstąpić małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.

Za osobę obwinioną uważa się fizjoterapeutę, wobec którego w toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu lub przeciwko któremu skierował do Komisji wniosek o ukaranie.

Obwiniony będzie mógł ustanowić nie więcej niż dwóch obrońców spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych. Na jego uzasadniony wniosek Komisja będzie mogła też ustanowić obrońcę z urzędu. Obligatoryjnie obrońca będzie ustanawiany przez Komisję gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności osoby obwinionej i nie ma ona obrońcy z wyboru.

Podstawowe zasady postępowania dyscyplinarnego wprowadzone w projekcie ustawy zostały zapożyczone z kodeksu postępowania karnego, w tym w szczególności:

- domniemania niewinności - nie można pociągnąć do odpowiedzialności zawodowej osoby obwinionej, dopóki popełnienie przewinienia zawodowego nie zostało udowodnione i stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Komisji,
- *in dubio pro reo*, zawierająca nakaz rozstrzygania na korzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć,
- swobodnej oceny dowodów - organy prowadzące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wprowadzony w projekcie katalog warunków decydujących o dopuszczalności postępowania dyscyplinarnego, także został oparty na katalogu przesłanek procesowych procedury karnej. I tak postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie wszczyna się a wszczęte umarza, jeżeli:

- 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;
- 2) czyn nie stanowi przewinienia zawodowego albo przepisy ustawy stanowią, że sprawca nie popełnia przewinienia zawodowego;
- 3) osoba obwiniona zmarła;
- 4) nastąpiło ustanie karalności;
- 5) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się;
- 6) szkodliwość społeczna czynu jest znikoma.

Nie można wszcząć postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata, bieg tego terminu przerywa każda czynność Rzecznika. Niezależnie od tego karalność przewinienia zawodowego ustaje po upływie 5 lat od jego popełnienia.

Komisja będzie mogła orzec następujące kary:

- 1) upomnienie;
- 2) nagane;
- 3) karę pieniężną - od 1 000 zł do 10 000 zł z przeznaczeniem na cel społeczny związany z ochroną zdrowia;
- 4) zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w podmiotach leczniczych na okres od 1 roku do 5 lat;
- 5) ograniczenie zakresu czynności w wykonywaniu zawodu na okres od 6 miesięcy do 2 lat – komisja w orzeczeniu obowiązana jest szczegółowo określić te czynności;
- 6) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 1 roku do 5 lat
- 7) pozbawienie prawa wykonywania zawodu – pociąga za sobą skreślenie z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, o ponowne uzyskanie tego prawa fizjoterapeuta może ubiegać się dopiero po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia ;.

W razie ukarania osoby obwinionej poniesie ona koszty postępowania, natomiast w przypadku wydania wyroku uniewinniającego lub umorzenia postępowania koszty ponosi Skarb Państwa.

4. Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne

Należy zakładać, że wejście w życie projektowanej ustawy spowoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Zasadniczym pozytywnym skutkiem prawnym będzie uregulowanie na poziomie przepisów rangi ustawowej zasad wykonywania jednego z zawodów, które należą do kategorii zawodów zaufania publicznego. Za niedopuszczalne na dłuższą metę należy uznać regulowanie tej materii w przepisach aktu wykonawczego.

Za pożądany pozytywny społeczny efekt projektowanej regulacji należy uznać zagwarantowanie pacjentom fizjoterapeutów najwyższej jakości świadczeń zdrowotnych poprzez ustalenie zasad wykonywania zawodu, a jednocześnie ujednoczonych standardów kształcenia osób zamierzających wykonywać zawód fizjoterape-

peuty, eliminując tym samym zagrożenie dla pacjentów w postaci funkcjonowania na rynku usług medycznych osób nieposiadających dostatecznych kwalifikacji.

Niewątpliwym bardzo pozytywnym efektem dla pracodawców będzie ułatwienie prowadzenia polityki zatrudnienia przez jasne, transparentne dla wszystkich podmiotów rynku pracy, określenie w ustawie kwalifikacji niezbędnych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

Zakłada się, że wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie na konkurencyjność gospodarki. Ustawa przyczyni się do aktywizacji osób wykonujących zawód fizjoterapeuty w kierunku podnoszenia kwalifikacji, co wpłynie na wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw zatrudniających wysokiej klasy specjalistów. Ponadto zakłada się, że ustawa przyczyni się do rozwoju małych przedsiębiorstw specjalizujących się doskonaleniem zawodowym kadr medycznych. Będzie to także istotny impuls do ubiegania się o środki z funduszy strukturalnych na rozwój i doskonalenie kadr medycznych w regionach.

Jednocześnie ustawa stworzy instrument służący ochronie rynku usług medycznych przed niekontrolowanym napływem profesjonalistów z innych państw, którzy nie spełniają kryteriów określonych w ustawie.

Jednocześnie przewiduje się, że koszt przeprowadzenia Państwowego Egzaminu Fizjoterapii dla jednego fizjoterapeuty będzie zbliżony do egzaminów przewidzianych dla lekarzy i lekarzy dentyków, tj. Lekarskiego Egzaminu Państwowego (Lekarskiego Egzaminu Końcowego) i Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego (Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Końcowego). Egzaminy te będą przeprowadzane przez Centrum Egzaminów Medycznych. Przewidywany koszt takich egzaminów to ok. 700 zł na osobę.

Koszty dla budżetu

5. Konsultacje społeczne

Należy zakładać, że zgodnie z art. 34 ust. 3 regulaminu Sejmu Marszałek Sejmu przed skierowaniem do pierwszego czytania skieruje niniejszy projekt ustawy do konsultacji w trybie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

W ocenie projektodawców projekt powinien zostać przesłany do szerokich konsultacji społecznych, w szczególności do: Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Ochrony Zdrowia, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Diagnostyki Medycznej i Fizjoterapii, Ogólnopolskiego

Związku Zawodowego Fizjoterapii, Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii, Zarządu Krajowej Sekcji Niewidomych Masażystów i Fizjoterapeutów, Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji, Młodzieżowego Europejskiego Stowarzyszenia Fizjoterapeutów, Polskiego Towarzystwa Medycyny Ratunkowej, Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych, Naczelnej Izby Aptekarskiej, Naczelnej Izby Lekarskiej, Naczelnej Izby Pielęgniarek i Położnych oraz do właściwych konsultantów krajowych.

6. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Przedmiot projektu ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Fizjoterapia
Polska